

A.O.D.O.

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

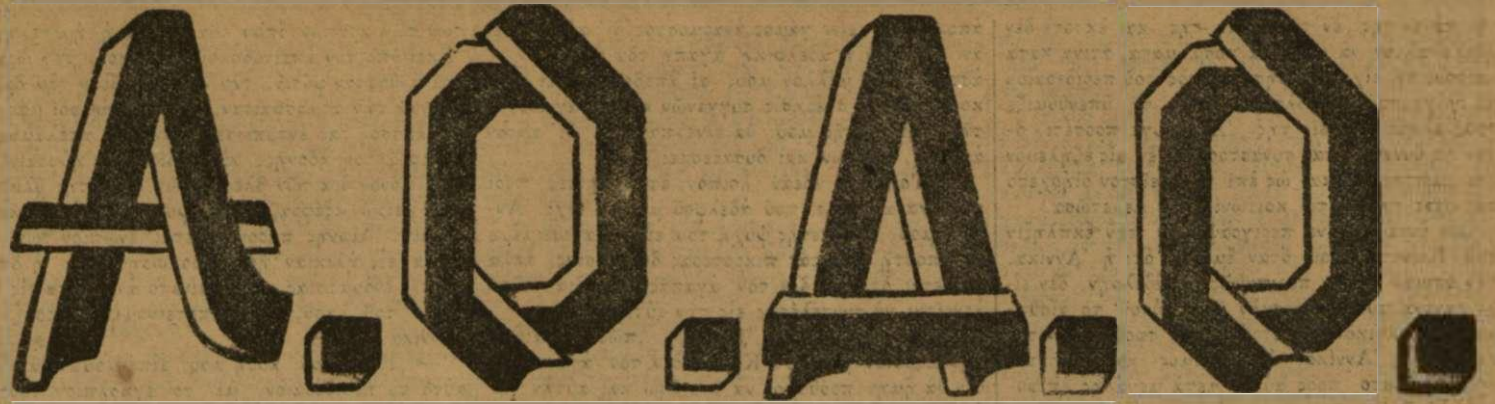
ΤΟ ΕΧΟΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ

6,000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ:

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 8.—ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 6

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 15

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 24 Σεπτεμβρίου 1906

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ Γ'—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 146—43

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΟ A.O.D.O.

Ο ΤΑΡΑΣΙΟΣ ΒΟΥΛΒΑΣ

ΟΙ ΚΟΖΑΚΟΙ

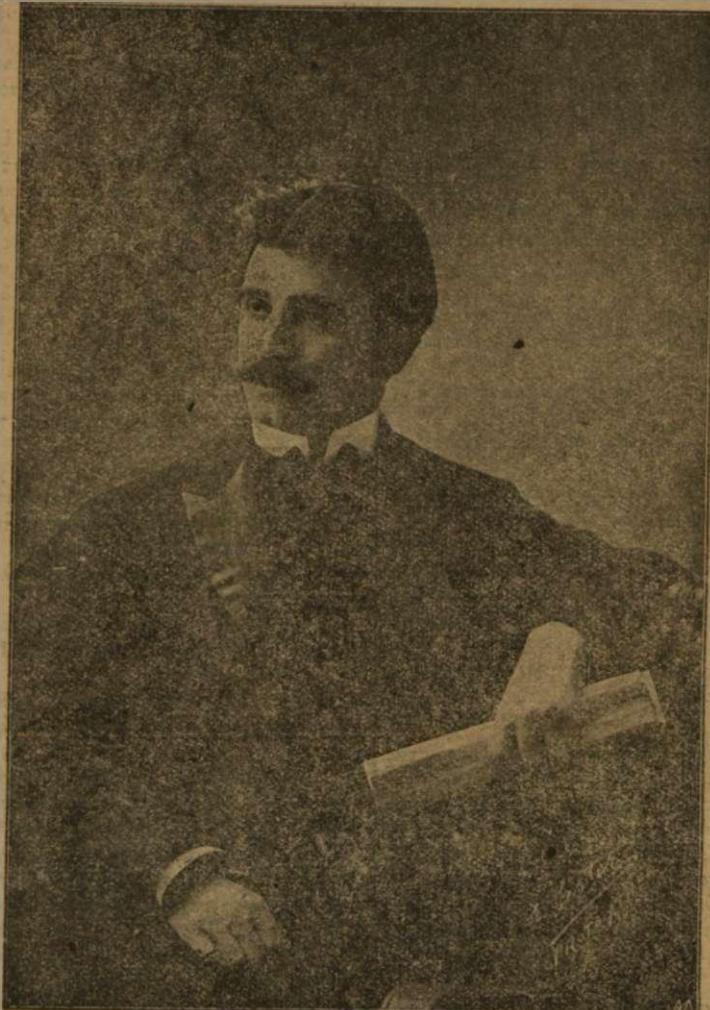
Τὸ θαυμάσιον μυθιστόρημα τοῦ γενάρχου τῆς ρωσικῆς φιλολογίας

ΓΟΓΟΛ

Καὶ μία σειρὰ διηγήσεων

ΑΠΟ: ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΔΖΟΥΓΓΛΑΣ
τοῦ ΡΟΥΔΥΑΡ ΚΙΠΛΙΝ

Ὁ Κίπλιν εἶνε ὁ κορυφαῖος ἀπὸ τοὺς συγχρόνους διηγηματογράφους τῶν δύο Κόσμων, διὰ δὲ «Τὸ Βιβλίον τῆς Δζούγγλας» ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἰπώμεν, ὅτι εἶνε τὸ παραδοξότερον ἐξ ὅλων τοῦ τῶν ἔργων, καθότι πραγματεύεται ἕν θέμα πρωτότυπον τὸ ὁποῖον κανεὶς ἄλλου συγγραφέως ἢ φαντασία δὲν ἔτυχε μέχρι τοῦδε νὰ συλλάβῃ.

Ὁ ποιητὴς τῶν «Νεκρῶν Φιλημάτων»

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΥΡΩΤΑΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΩΡΙΔΗΣ

II

ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ
ΤΟΥ 1770

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΥΠΟ

ΓΑΣΠΑΡ ΔΕ ΛΑΣΤΙΚ

Ὁ Κωνσταντῖνος Δωριδῆς ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ 17... Ὁ πατὴρ του δὲν ἦτο πλοῦσιος· διὰ τῆς ἰκανότητός του ὅμως καὶ διὰ τῆς ἐργασίας του ἐξῆ ἀνέτως, ἀπέκτησε μάλιστα καὶ μικρὰν περιουσίαν διὰ τῆς ὁποίας ἠδυνήθη τὴν μὲν θυγατέρα του Ἐλένην νὰ προικίσῃ καὶ ἀποκαταστήσῃ ἐντίμως, τὸν δὲ πρωτότοκον αὐτοῦ υἱὸν Ρωφόριον νὰ ἐκπαιδεύσῃ εἰς τὴν τότε ἀκμάζουσαν σχολὴν τῆς Πλῆξης, ὅπου ἀξιωθείς διπλώματος ἰατροῦ, μετῴκητο τὸ ἐπάγγελμα του μετὰ μεγάλῃς ἐπιτυχίας· τὸν δὲ μικρότερον υἱὸν Κωνσταντῖνον, τοῦ ὁποίου τὸν βίον ἐπιχειροῦμεν νὰ ἐξιστορήσωμεν, καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ νεώτερος τῶν ἀδελφῶν του, καθ' ὅσον τὰ πρὸ αὐτοῦ γεννηθέντα τέκνα εἶχον ἀποθάνει, προώρισεν νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ εἰς τὴν ἐργασίαν του.

Ὁ γέρον Δωριδῆς ἦτο προσηλυτικῆς τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Προσεβιῶν, ἰδίως ὅμως, τῶν τῆς Γαλλίας καὶ Ρωσίας. Διὰ τοῦτο τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν τοῦ Κωνσταντῖνου, περιώρισεν εἰς τὴν ἐκμάθησιν γλωσσῶν δυσημίων νὰ τὸν ὠφεληθῶσιν καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ἐν τῇ καρδίᾳ του γενναίων καὶ εὐγενῶν ἀισθημάτων ὑπερπύστεως καὶ πατριδῶς. Μείνας μόνος ἐν τῷ πατριῶ ὄκτῳ, ὡς ἐκ τοῦ γάμου τῶν ἀδελφῶν του, ὁ Κωνσταντῖνος ἦτο τὸ γαϊδεμένο παιδίον τῶν γονέων του καὶ ἡ γραία Δωριδῆος ἀγαθὴ καὶ ἐνάστετος δέ-

σποινὰ Κωνσταντινουπολίτις, ἐστήριζεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν περιθάλψιν καὶ τὴν παρηγορίαν τοῦ γήρατός της.

Ἡ οἰκογένεια Δωριδῆος διῆγε βίον εὐχάριστον, ἔλασσε τῆς γενικῆς ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης, εἶχεν εἰσοδὸν ὄχι μόνον εἰς τὰς Προσεβίας καὶ τοὺς πραιβετικὸς οἶκους, ἀλλὰ καὶ παρὰ ταῖς Ὀθωμανικαῖς ἀρχαῖς εἶχεν ἐπιτροπὴν οὐ μικράν, διὰ τῆς ὁποίας πολλάκις ἐπῆλθεν ἀωγὸς καὶ προστατῆς πλείστων ἐπιτηδευματιῶν καταδικωμένων. Τὰ Πατριαρχεῖα καὶ ἡ Ἑλληνικὴ κοινότης, ἐπὶ τοῦ γέροντος ἐστήριζον τὴν ὑπεράσπισιν καὶ τὴν διεκδίκησιν τῶν συμφερόντων των. Ποθύμιος εἰς πᾶσαν ἐθνικὴν συμφορὰν νὰ καταβῆλῃ τὸν ὀδὸν του, τὰς συμβουλάς του καὶ τὴν προσωπικὴν του ἐργασίαν.

Μίαν ἐσπέραν, ὁ γέρον Δωριδῆς μεταβάς ἐντὸς πολεμικοῦ πλοίου, ὅπου ὁ πλοίαρχος τὸν εἶχε καλέσει νὰ συγγευματίσωμ ἀπεβιβάσθῃ κατόπι, εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Τόπ-Χανῆ τὴν ἐνδεκάτην τῆς νυκτός. Διευθυνόμενος δὲ πρὸς τὴν κατοικίαν του, ἤκουσε κλαυθουρισμούς, προερχομένους ἐκ πινος γωνίας τῆς ὁδοῦ. Ἐστάθη καὶ στρέψας τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνον, διέκρινε κατὰ γῆς ὄχρον λευκόν. Ἐβάδισε πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀλλὰ σκεφθεὶς ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ ἦτο παγὶς διὰ νὰ τὸν κακοποιήσωσιν, ὠπισθοδρόμησε. Φύσει ὅμως γενναῖος καὶ φιλόανθρωπος, συγκινήθη δὲ καὶ ἀπὸ τοὺς ἐπανειλημμένους κλαυθουρισμούς, ἔπεισε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνον· ὁ λευκὸς ὄχρος ἦτο παιδίον περιτυλιγμένον ἐντὸς σινδόνης· οὐδεὶς ἐωάνετο, καὶ ἄκρα σιγὴ ἐθαύσε· ἡ νύξ ἦτο προκεχωρημένη, τὸ ψῆχος ἐπαυσθητὸν καὶ τὸ δυστυχὲς πλάσμα ἐκινδύνευε νὰ ἀποθάνῃ. Ἄνευ ἑτέρας σκέψεως τὸ λημβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ φέρε αὐτὸ εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἡ σύζυγός του μετὰ πλῆξεως εἶδε τὸ εὔρημα, τὸ ἠσπάρχη, τὸ ἐθέριμανε καὶ τὸ ἐπεριποιήθη ὅσον ἠδύνατο.

Ἦτο κοράσιον μόλις τριῶν μηνῶν.
Ἐκ τῆς πολυτελείας τῶν σαρκῶνων καὶ τοῦ

ἐκ πολυτίμων κοραλίων περιδερσίου, τοῦ φέροντος ἀνηστημένον χρυσὸν ἐγκόλπιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο ἐγκεκαρμυμένη ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας, δὲν ἀμφέβαλον ὅτι τὸ κοράσιον ἦτο γόνος χριστιανικῆς οἰκογενείας καὶ ὅτι ἦτο βαπτισμένον.

Τὰ ἔτη παρήργοντο, ἡ Ἀννίκα ἀνεπτύσασε σωματικῶς καὶ διανοητικῶς, τὸ κάλλος της ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐγένετο καταφανέστερον· οὐδὲν κανονικώτερον τῶν χαρακτηρισμῶν τοῦ προσώπου της· οἱ γλυκεῖς μαῦροι ὀφθαλμοὶ της ἐστεμμένοι ὑπὸ λεπτῶν καὶ μακρῶν ὀφρύων ἔλαμπον ὡς δύο ἀδάμαντες ἐντὸς ἀργυροῦ πλαισίου· τὸ μικρὸν στόμα της μετὰ τὰ ροδόχροα νεύρα της καὶ τὸ λυγρὸν καὶ πλήρες χαρίτων σμά της, ἐμάγευσον πᾶσαν καρδίαν. Ἡ κορὰ Δωριδῆος ἐτελλανέτο δι' αὐτὴν καὶ ὁ σύζυγός της τὴν ἠγάπα ὡς ἑαυτὴν τοῦ τέκνον, διὰ τε τὰ φυσικὰ προτερήματά της καὶ διότι ἀπὸ τῆς ἐν τῷ οἴκῳ του εἰσοδοῦ αὐτῆς, αἱ ἐπιμερήσεις του ἔβαινον ἐπὶ τὰ βελτίω καὶ ἡ περιουσία του ἠύξανε καταπληκτικῶς.

Ὡς ἐκ τούτου δὲν παρέλειπε τὸ ἐλάχιστον ὅπως δώσῃ εἰς αὐτὴν τὰς γνώσεις τὰς ἀπαιτούμενας κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, διὰ νέαν τῆς ἀνωτάτης κοινωνίας· τὴν ἐμάθε διαφόρους γλώσσας, τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ζωγραφικὴν· πνευματικῶς δὲ καὶ ἐπιμελής, ὡς ἦτο, ὑπερέιχε πασῶν τῶν συνομηλικῶν της. Καὶ ἡ ὁραϊότης της αὐτῆ προσέθετε γόητρον εἰς τὰ ἐπικτήτά της προσόντα.

Τὸ σέβας, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀφοσίωσίς της πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῆς θεωρουμένους γνησίους γονεῖς της, τὰ ἀκαριαῖα αἰσθηματὰ της πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον τὸν ὁποῖον ἐπίσης ὑπέθετε γνήσιον ἀδελφόν, τὴν καθίστων ἐτι μᾶλλον ἀγαπητὴν.

Ὁ βίος της διέτρεε γαλήνιος καὶ πλήρης θεληγῶν· περιτονημένη ὑπὸ τῆς ἀγάπης τῶν οἰκείων της, θαυματούμενη ἀπὸ τοὺς πλησιάζοντάς αὐτήν, οὐδεμίαν πικρίαν εἶχεν εἰσεῖν ὑποστῆ. Οὐδὲν νέφος ἐσκίαζε τὴν δικαιοσύνην της καὶ ἡ ψυχὴ της ἀπελάμβανε τὰς ἠδονὰς τὰς προσωριμότητας δι' ἀόρατος τρυφερὰς καρδίας· πᾶσα ἐπιθυμία της ἐ-

προλαμβάνετο· ἔπλεεν ἐντὸς ἀτμοσφαιρας ἀγάπης καὶ ἀμειβίων ἀφοσιώσεων. Ἄλλ' οἴμοι! ἡ εὐδαίμων ἐκείνη κατάστασις δὲν ἔμελλε νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ πολὺ, ὁ σκόληξ τῆς ζηλοτυπίας, τὸ κέντρον τοῦ φθόνου καὶ τῆς κακίας ἐπέπρωτο νὰ σπαράξωσι καὶ καταθλίψωσι τὴν ἀγνὴν ἐκείνην ψυχὴν καὶ ν' ἀνατρέψωσι τὰ γλυκεῖα ὄνειροπόληματά της. Τὸ κάλλος της, αἱ ἀρεταὶ της, αἱ χάριτές της καὶ οἱ θρίαμβοί της ἅμα τῇ πρώτῃ ἐμφανίσει της ἐν τῇ κοινωνίᾳ, διήγειρον τὴν ζηλοτυπίαν τῶν ἄλλων νεανίδων καὶ τὴν κακεντρέχειαν μητέρων τινῶν, αἰτίνας ἀνακαλύψασαι τὴν καταγωγὴν τῆς Ἀννίκας, ὄχι μόνον ἰδιαίτερος ἐπιθύριτας μομφὰς καὶ ὕβρεις, ἀλλ' ἔσπευσαν καὶ ἐνώπιόν της νὰ ἐκφράσωσι τὴν λέξιν· βρεσθῆ!

Ἡ δυστυχὴς Ἀννίκα ἐκ τῶν ἐπανειλημμένων περιφρονήσεων ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ λόγον εἰς τοὺς γονεῖς της καὶ νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις διὰ τὴν κατ' αὐτῆς προσβλητικὴν λέξιν. Τότε οἱ θεοὶ γονεῖς της μετὰ λύπης, τῇ ἐφάνερωσαν τὴν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τῶν ἀληθῶν θέσιν της.

Ἡ δυσμοῖρος Ἀννίκα ἐκλαυσε πικρῶς καὶ μετὰ λυγμῶν ἠσπάρχητο τὰς χεῖρας τῶν προσπατῶν της, συνελθοῦσα δὲ εἰς ἐκτυτὴν ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας των ἀναφωνοῦσα:

— Πῶς θὰ δυναθῶ νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς ὅσα σᾶς ὀφείλω; ἡ ζωὴ μου ὀλόκληρος δὲν θὰ ἐπαρκέσῃ.

— Ἦ μόνη ἀμοιβή, τὴν ὁποῖαν περιμένομεν ἀπὸ σέ, φιλάτῃ Ἀννίκα, λέγει ὁ κ. Δωριδῆς— ἀσπαζόμενος αὐτὴν τρυφερῶς— εἶνε νὰ μὴνης ὅποια ἦσο μέχρι σήμερον, ἐνάστετος καὶ νὰ μᾶς ἀγαπᾷς.

— Μὴ στενοχωρησῆαι, παιδί μου, ἡμεῖς θ' ἀντικαταστήσωμεν τοὺς πραγματικὸς γονεῖς μέχρι τέλους, θ' ἀπαλάσωμεν δὲ τὸ μέλλον σου.

Ἡ δυστυχὴς Ἀννίκα παρηγορήθη μὲν ἐκ τῶν λόγων καὶ τῶν ὠμοειδῶν τῶν θεῶν γονέων της, ἀλλ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης αἰεὶς μέλλον θαλερὸν καὶ ἐπ' ἀρετῶν κειρὸν ἔπεινε σύννοος καὶ μελαγχολικὴ· ὁ φόβος μὴ δυσαρσότης τοὺς περὶ αὐτὴν καὶ φανῇ ἀχάριστος, τὴν ἔκαμε νὰ κρούσῃ

τόν πόνον της εν τῇ καρδίᾳ της καὶ ἔκτοτε δὲν ἠθέλε πλέον νὰ φέρῃ τὰ κοσμήματα, ἅτινα κατὰ καιροὺς τῇ εἶλον δωροῦν, ἔκτος τοῦ περιδεραιοῦ μετ' ὃ χρυσῶν ἐγκλίπων, ὅπου τῇ ὑπενομήσει τοὺς ἀληθεῖς γονεῖς της. Ἀπέσπευε προσέτι, ὅσον τὸ δυνατόν, τὰς συναστροφάς, ἐν αἷς ἐξήλειστο τὰς χάριτας της καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διήργετο τὰς ὥρας της ἐν τῇ κοιτῶνί της, μελετώσα.

Δὲν δυναίμεθα νὰ περιγράψωμεν τὴν ἐκπληξίν τοῦ Κωνσταντίνου ὅταν εἶαθεν ὅτι ἡ Ἀννίκα, τὴν ὅποιαν ἠγάπα περιπαθῶς ὡς ἀδελφὴν, δὲν εἶχε κανένα φυσικὸν δεσμόν μετ' αὐτοῦ τὸ αἰσθηματὸν τὸ ἀδελφικὸν μετετρόπη εἰς σφοδρὸν ἔρωτα, καὶ ἐνῶ ἡ Ἀννίκα, ὡς φρονίμος καὶ ἐνάστετος κόρη, ἐπέφεροτο πρὸς αὐτὸν μετὰ μεγάλης ἐπιφυλάξεως, ὁ Κωνσταντίνος ἐξεδήλου περισσοτέραν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς αὐτήν. ἐξέφρασε μάλιστα εἰς τὴν μητέρα του τὸν πόθον του καὶ τὴν ἀπόφασίν του νὰ τὴν λάβῃ σύζυγον. Ἡ Ἀννίκα ὁμοῦ ἐπιδείκνυεν ἀδιαφορίαν, μᾶλλον ψυχρότητα, καὶ ἀπέφευγεν ὅσον τὸ δυνατόν νὰ εὐρίσκαται μόνῃ μετ' αὐτοῦ. Ἡμερᾶν τινὰ καθ' ἣν ὁ Κωνσταντίνος μετέβαινε μετὰ τῆς Ἀννίκας εἰς Βουγιουκδερέ, ὅπου κατῴκει ἡ ἀδελφὴ του Ἐλένη μετὰ τῆς οἰκογενείας της, ἐντὸς τοῦ πικαντοῦ (ἀκατοῦ), τῇ ἐδήλωσε τὰ αἰσθηματὰ του καὶ τὴν ἀπόφασίν του νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον ἀπὸ τὸν πατέρα του.

Ἐπιθυμῶ ὁμοῦ, φιλόστατ' Ἀννίκα, νὰ με διαβεβαιώσῃς προηγουμένως σὺ ἡ ἴδια, ὅτι ἐλευθέρως καὶ ἐκ συμπαιδείας θὰ διαθέτῃς τὴν καρδίαν σου ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ ὄχι ἀπὸ εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς γονεῖς μου.

Ἡ Ἀννίκα ἐσιώπη, νεύουσα κάτω τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μὴ τολμῶσα νὰ τὸν ἀνετίθῃ.

Εἰπέ μου Ἀννίκα μου τὴν ἀλήθειαν, ἀνοίξέ μου τὴν καρδίαν σου, ὁ γάμος μας θὰ σὲ εὐερεστήσῃ, δὲν ἔχεις τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ εἶσαι εὐτυχὴς μετ' ἐμοῦ;

Ἡ Ἀννίκα μὲ ὀφθαλμούς ὑγρούς καὶ μετὰ δάκρυα ἔτοιμα νὰ ρεῦσωσι, ἀπήντησε μετὰ στεναγμοῦ.

Ὁ γάμος μας, κυρίε Κωνσταντίνε, εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον.

Λοιπὸν δὲν με ἀγαπᾷς, δὲν ἔχεις θάρρος εἰς τὰ ὑπὲρ σοῦ αἰσθηματὰ μου;

Ὁ Θεὸς μόνος γνωρίζει, ἀγαπητὲ Κωνσταντίνε, τὴν καρδίαν μου.

Ἐγὼ εἶμαι τέκνον ἄνευ γονέων, ἄνευ ὀνόματος· σεῖς κατέχετε ἐν τῇ κοινωσίᾳ θέσιν ἔντιμον, ἔχετε περιουσίαν, καὶ δύνασθε νὰ κάμῃτε γάμον, ὡς ὅλας τὰς ἐπόψεις καλλίτερον καὶ ἐπωφελέστερον, ἐγὼ οὐδὲν θὰ σᾶς προσέσω, ἀλλὰ θὰ σᾶς στερήσω πολλῶν ἴσως ὀφελιμάτων. Μέχρι σήμερον ἤμην προσφιλεὴς ἀδελφὴ, ἀφ᾿ ἡσάτε μοι αὐτὸν τὸν πολῦτιμον τίτλον.

Ὁ Κωνσταντίνος ἔλαβε τὰς χεῖράς της τὰς καθ' ἑσπέρην, καὶ τὰ θεράμει δάκρυα τοῦ τῆς ἔλουον. Ἡ Ἀννίκα σκιρτώσα, τρέμουσα, τὰς ἀπέσπευε καὶ ἐντὸς αὐτῶν ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της ἀναλυομένη καὶ αὐτὴ εἰς δάκρυα. Ὁ Κωνσταντίνος ἐπανέλαβε τὴν αἰτήσιν του διὰ λόγον ἔτι θερμοτέρου.

Ὅχι, τῷ ἔλεγεν ἡ Ἀννίκα, ὄχι, κυρίε Κωνσταντίνε, δὲν εἶνε δυνατόν, ἀσχετῆτες ὀριμώτερον καὶ θὰ ἐνοήσῃτε ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς εἶνε καθ' ὅλα ἀνύμωστος.

Ὁ Κωνσταντίνος ἐσιώπη, νεφρὸς πυκνὸν περιέβαλε τὴν φροσιγνωμίαν τοῦ καὶ ἡ ἀπελπισία ἐζωγραφίσθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἡ Ἀννίκα, βυθισμένη εἰς ὀδυνηρὰς σκέψεις, δὲν ἐτόλμα νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς της· ἀγωνία φοικητὴ κατεῖχεν ἀμφοτέρους.

Ἐν τούτῳ ἔβρασαν σιωπηλῶς εἰς τὸ χωρίον, ἀπεβιδάσθησαν καὶ μετέβησαν εἰς τὸν οἶκον τῆς Ἐλένης, ὅχι πλέον φαῖδροι καὶ εὐδιάθετοι νὰ διασκεδάσωσι, ὅπως πρὸ τῆς ἐκ Γαλατῶ ἀναχωρήσεως των, ἐσπεδιάζον.

Ἡ Ἐλένη ἦεν πρὸ καιροῦ εἶχε γνωρίσει τὰ αἰσθηματὰ τοῦ δελοῦ τῆς, ἀντελήθη ἀμέσως ὅτι δυσάρεστον τι εἶχε συμβῆ μετὰ τῶν, προσεπάθη δὲ διὰ παντὸς μέσου νὰ τοὺς φαῖδρῆν καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν γαλήνην εἰς τὰς καρδίας των, ἀλλ' εἰς μάτην ἐπροβίοντο, ὅτι ἐπέβησαν ἐαυτοὺς νὰ φανῶσιν εὐθιμοί.

Τὸ ἐσπέρας ὅτε πάντες ἀπεσπύθησαν ἡ Ἐλένη ἐκοάτησε τὸν ἀδελφὸν της καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ νὰ μάθῃ τί τὸ συνέβη. Ὁ Κωνσταντίνος τῇ διηγήθη τὰ ἐν τῷ μπιγιάδῳ συμβάντα, ἐξέφρασε τὴν ἀπελπισίαν του, καὶ τὴν ἀπόφασίν του ὅπως ἐγκαταλείψῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ φύγῃ μακρὰν αὐτῆς. Ἡ Ἐλένη ἦεν κάλλιτον τοῦ Κωνσταντίνου ἐγνωρίζε τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, τὸν καθιστοῦσε, τῷ ὑπερέβη δὲ ὅτι θὰ διηγήσῃ εἰς τὴν Ἀννίκα καὶ θὰ βολδοσκοπήσῃ τὴν ἀληθὴ αἰσθηματὰ της καὶ τῷ ἔδοικεν ἐλπίδας ἐπιτυχίας. Ὁ Κωνσταντίνος κατεκλίθη βαυκαλιζόμενος ὑπὸ γλυκίων δνεύρων.

Τὴν πρωτὴν ἡ Ἐλένη μεταβῆσα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀννίκας, τὴν κατέλαβε γουκλινητὴ πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Ἀειπαρόνου, δεομένην ἐνδέρμεως μετὰ τὰς παρειὰς ὅπου δακρύων βρογμένας τὴν ἠσπάσθη τρυφερῶς, ἀπέμασε τὰ δάκρυά της καὶ τῇ λέγει:

Διατί κλαίεις, Ἀννίκα μου; δὲν γνωρίζεις ὅτι πάντες σὲ ἀγαπῶμεν καὶ δὲν θέλομεν νὰ λυπηθῶσι διὰ τίποτε;

Καὶ ἂν μοι ἔλειπεν ἡ ἀγάπη σας, ἠδυνάμην πλέον νὰ ζῶ; παρεκάλουν τὸν Θεὸν νὰ μοι ὑποδείξῃ τοὺς γονεῖς μου.

Καὶ ὁ πατὴρ μου, ἡ μητὴρ μου, δὲν ἀντικατέστησαν αὐτοὺς μέχρι σήμερον; πάντες δὲν σὲ θεωροῦμεν ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας μας; Ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ σὲ κάμω ἀληθινὴν ἀδελφὴν διὰ τοῦ γάμου σου μετὰ τὸν Κωνσταντίνον μου.

Ἡ Ἀννίκα ἐστῆσε καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἐλένης.

Γνωρίζω, ἀγαπητὴ μου Ἐλένη, τὰ αἰσθηματὰ τοῦ Κωνσταντίνου, ἀλλ' ἐγὼ ὀφείλω νὰ τῷ

ἀποκρούσω εἰνε γάμος ἀνύμωστος δι' αὐτὸν καὶ ἂν σήμερον ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη τὸν παρακινῇ ν' ἀσπασίῃ τὸ μέλλον μου, ἀπὸ ἀποδοκιμασίας τῆς κοινωσίας, ἡ στέρεσις συγγένων καὶ τὸ ἀγνωστον τῆς καταγωγῆς μου, θὰ εἶνε πάντοτε δι' αὐτὸν ἀφορμὴ θλίψεων καὶ δυσταραχίδων.

Τοιούτην ἰδέαν λοιπὸν ἐστημάτισε περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀδελφοῦ μου; Ὅχι! Ἀννίκα μου, ἡ εὐγενὴς ψυχὴ του εἶνε διατεθειμένη νὰ ὑποστῇ καὶ τὰς πικρότερας δοκιμασίας, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι σὺ δὲν τὸν ἀγαπᾷς καὶ διὰ τοῦτο ἀρνεῖσαι νὰ συντελέσῃς εἰς τὴν εὐτυχίαν του.

Ἄγ! προσφίλης Ἐλένη... πῶς πικραίνεις τὴν καρδίαν μου! Καὶ ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσα, δὲν θὰ ἤμην πρόθυμος νὰ θυσιάσω καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μου διὰ τὸν ἀπάλλαξόν τῆς ἐλαχίστης θλίψεως; ὄχι! Ἐλένη μου, με παρανοοῖς. δι' αὐτὸν τὸν ἴδιον φοβοῦμαι τὰς συνέπειας αὐτοῦ τοῦ γάμου διὰ νὰ μὴ στεροθῇ τὴν ἐν τῇ κοινωσίᾳ ἀνήκουσαν αὐτῷ θέσιν, δι' ἐκείνους οἵτινες με ἐνηγκαλίσθησαν, με ἀνέβρεψαν καὶ με ἐξεπαίδευσαν.

Ἰσα, ἴσα, δι' αὐτοὺς πρέπει νὰ συγκρατηθῆς νὰ κάμῃς τὴν εὐτυχίαν τοῦ Κωνσταντίνου, διότι αὐτοὶ ἐπιθυμοῦν αὐτὴν τὴν ἑνωσιν, ἀλλὰ δὲν θέλουν νὰ βιάσων τὴν θέλησιν σου.

Ἡ Ἀννίκα δακρύουσα ἐσφιγγε περιπαθῶς τὴν Ἐλένην ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ στήθους της ἀναφωνοῦσα.

Πόσον εἶμαι εὐτυχὴς! με τοιούτους συγγενεῖς! καὶ ποῖου εἴδους ἀφοσιώσεων δὲν εἶσθε ἱκανοί!

Ἡ Ἀννίκα ἔτρεφε πρὸ καιροῦ, ἐν τῇ καρδίᾳ της, φλογερὸν ἔρωτα πρὸς τὸν Κωνσταντίνον ἀναλογιζομένη ὁμοῦ τὴν θέσιν της καὶ σοδομένη ἴσως τὴν ἀσπίνην τῶν γονέων του ὑπέκρυπτεν αὐτὸν ἐπιμελῶς, ἀλλ' ἡ διαβεβαίωσις τῆς Ἐλένης περὶ τῆς συγκαταθέσεως πάντων, τὴν ἠνάγκασε νὰ ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν της καὶ νὰ βολογήσῃ τὰ αἰσθηματὰ της, οἰσθεῖσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἐλένης.

Κατόπιν μετέβησαν ἀμφοτέρω εἰς τὴν αἰθούσαν ὅπου συνήνησαν τὸν Κωνσταντίνον. Ἡ Ἐλένη λαβοῦσα τὸν ἀδελφὸν της ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ λέγει:

Ἰδοῦ, Κωνσταντίνε μου, ἡ μέλλουσα σύζυγός σου, ἡ μηστὴρ σου, ἡς ἔρχεται νὰ σὲ διαβεβαιώσῃ ἡ ἴδια ὅτι ἐμπιστεύεται εἰς σὲ τὸ μέλλον της. Συνάμα δὲ τὸν ὄψει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἀννίκας, με τὴν ὅποιαν ἀνακαλλύσων τρυφερὸν ἀσπαρμέν.

Ἡ εὐθυμία ἐπανῆλθεν εἰς ἀμφοτέρων τὴν καρδίαν καὶ διήλθον ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Ἐλένης, ἡμέρας τινὰς εὐαρέστερας.

Ἐπιστρέψαντες εἰς Γαλατῶ ἔπεσαν εἰς τοὺς πόδας τῶν γονέων των αἰτοῦντες τὴν εὐχὴν των καὶ τὴν συγκαταθέσιν των διὰ τὴν ἑνωσίν των.

Ὁ γέρον Δωριδὴς ἠσπάσθη ἀμφοτέρους μετὰ συγκαταθέσεως διότι ἐν τῇ ἀγαθότητι τῆς ψυχῆς του ἐπέθυμε τὴν ἑνωσιν ἀποκατάστασιν τῆς Ἀννίκας τὴν ὅποιαν ἀνέβρεψε καὶ ἠγάπησεν ὡς ἴδιον τέκνον του, καὶ ἡ σύζυγός του ἔγινε δάκρυα γάρως σπύγγουσα ἐπὶ τοῦ μηρικοῦ στήθους της τὸν υἱὸν καὶ τὴν νύμφην της. Ἡ ἠγωνία τοῦ χαρακτῆρος τῆς Ἀννίκας, τῶν ἐξῴρων ἀρετῶν της καὶ τῆς πρὸς τὸν Κωνσταντίνον της ἀγάπης της, τὴν καθυστάζον διὰ τὸ μέλλον των.

Ἀπεράσισαν δὲ νὰ τελέσωσι τοὺς γάμους μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς μηνός. Οἱ μελλοντοῦμοι ἦσαν ἀχώριστοι, ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη των ἠϋζανε καθ' ἑκάστην καὶ ἂν νεοεῖ τι ἐπείχετο ἐνίστη τὸ πρόσωπον τῆς Ἀννίκας, αἱ περιποιήσεις καὶ ἡ φιλοστοργία τοῦ Κωνσταντίνου ταχέως τὸ ἐξηφάνιζον.

Κατὰ τὸ διάστημα ἐκείνο ὁ Σουλτάνος ἐτέλει τοὺς γάμους μὲς τῶν θυγατέρων του καὶ κατὰ τὸ ἔθος, ἡ προίξ αὐτῆς ὄφειλε, μετὰ μεγάλῃς πομπῆς νὰ περιέλθῃ διαφόρους ὁδοὺς τῆς Βασιλίδος πόλεως. Ἄπας ὁ στοατὸς, περικόν, ἱπικόν, πυρβολικόν, μηχανικόν, μετὰ τῶν μουσικῶν των, ἐμελλόν νὰ παρελάσων ἐν τῷ ποδίῳ τοῦ Δαούτ Πασσά, πρὸ τοῦ Σουλτάνου. Ἄπασα ἡ Κωνσταντινούπολις εὐρίσκατο εἰς ἀναστάσις, γυκαίκες, ἄνδρες, παῖδι, πάσης τάξεως, πάσης φυλῆς ἐσπευδὸν ἐπὶ τόπῳ.

Θάμα μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβλητικὸν ἐμελλε νὰ παρασταθῇ. Ὁ Σουλτάνος, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἦτο εἰσέτι πρόσωπον ἀγνωστον διὰ τὸ πλεῖστον τῶν ἀνθρώπων, οὐδεὶς ἄλλωμὰ νὰ ἀνετίθῃ αὐτὸν καὶ ὅταν διήρχει ἀπὸ τινος μέρους, τὰ ἐμποικα ἐκλείοντο, οἱ ἀνθρώποι ἐκούπτοντο καὶ οὐτε εἰς τὰ παρθευρά των διεκινδύνεον νὰ φανῶσι. Ἐπὶ τῇ ἐξαιρετικῇ περιστάσει τοῦ γάμου τῆς θυγατρὸς του καὶ τῆς παρελάσεως τοῦ στρατοῦ, ἕκαστος ἠλπίζε νὰ ἴδῃ τὴν σκιάν τοῦ Μωάμεθ.

Μετὰ τὴν περικορὰν τῆς προίξ, ἂν τὰς κυριωτέρας ὁδοὺς τῆς πόλεως, ἐπὶ πολυτελῶν ἡμαξῶν, παρακολουθούτων τῶν αὐλικῶν, τῶν ἡμάχων, ὁμοῦ τοῦ στρατοῦ, τῶν πασάδων, τῶν γανουμιστῶν μέσων εἰς ὁλοφύσσους κλειστάς ἡμέρας συνοδουμένους ὑπὸ πολυπληθῶν ἐπίπλων εὐνοῦχων, πάντες κατέβησαν εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Δαούτ-Πασσά ὅπου συνέρρευσε καὶ τὸ πλῆθος τῶν περιεργων.

Μεταξὺ ὧων, ἦσαν ὁ Κωνσταντίνος καὶ ἡ Ἀννίκα. Ἐκεῖ ἐπὶ τινος λοφίσκου ἰστάμενοι, ἐβλεπον τὴν λαμπρὰν σκηνήν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκουμάτιζεν ἡ ἐρυθρὰ σημαία μετὰ τὴν ἡμισέληνον καὶ ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐκίχεται ὁ Πατριάρχης περιτοίχομενος ὑπὸ αὐλικῶν μετὰ χρυσοῦν σπολάς· ἐκείθεν παρετήρουν τὸ πλῆθος τῶν εὐνοῦχων μετὰ τὰ παγία ζεῖλαι των, τοὺς γενναίους Γενητσά-μους μετὰ τὰς ποσινολεύουσας γιάρας, καὶ τὰ ὑπὸ πολυτίμων λίθων πεποικιλμένα ὄπλα των, τὰς μορφὰς καὶ τὰς ποικίλας ἀμφιέσεις τῶν ὀρεινῶν τῶν Καυκασίων, τῆς Περσίας, τῆς Ἀρμενίας, τῆς Ἀραβίας, τῶν Ἰνδῶν, τῆς Αἰγύπτου, τῆς Ἀλγερίας, τοῦ Μαρόκου, τῆς Σαχάρας καὶ πάν-

των τῶν κρατῶν ὅπου ἐβασίλευεν ἡ ἡμισέληνος. Ἐκεῖ ὑπὸ τὸν ἀκτινοβολοῦντα ἥλιον, τὴν ὥραν καὶ ἀνθούσαν φύσιν, τὴν λεπτὴν ἀφάν τὴν ὀροσί-ζουσαν τὴν ἀποστραφάν, οἱ μελλοντοῦμοι μας ἀντήλασσον τὰς ἐντυπώσεις των καὶ ἀπελάμβανον ἀνεκφράστου ἠδονῆς. αἱ καρδίαι των ἠφροαίνοντο καὶ μόνον διὰ τῶν βλεμμάτων καὶ τῆς θλίψεως τῶν χειρῶν ἐξέφραζον τὴν ψυχικὴν αὐτῶν κατάστασιν. Αἰφῶνος παρουσιάζεται ἐνώπιόν των μία κυρία εἰς ἡλικίαν ἠδὴ προχωρημένη, ἡ ὅποια ἐκ τῆς ἐνδομασίας τῆς ἐφαίνετο ἀνήκουσα εἰς τὴν τάξιν τοῦ λαοῦ, καὶ ἀποτειρομένη πρὸς τὴν Ἀννίκα.

Πρὸς Θεοῦ κόρη μου, εἶπέ μου πού εἶρες αὐτὸ τὸ περιδέραιον, μετὰ τὸ ἐγκόλιον τοῦτο; Ἐἶνε οἰκογενειακὸν σου κειμήλιον ἢ τὸ ἡγρότατος;

Ἡ Ἀννίκα τὰ ἔγραψε ἐροθήθη, ἐκρούθη ἠπισθεν τοῦ Κωνσταντίνου ὁ ὁποῖος ἠγαγάθη νὰ ἐπέμειν.

Διατί ἐρωτᾷς, κυρία μου;

Ἄγ! ἀφέντη μου, διότι ἔνα τοιούτον ἔφερον ἔνα παιδί τὸ ὅποῖον ἐβύλαξε ἐπὶ τινὰς μῆνας.

Καὶ τί ἔγινεν ἐκεῖνο τὸ παιδί;

Τὸ ἔγρασαν οἱ γονεῖς του καὶ δὲν ἐξούρουν ἂν ζῆ ἢ ἂν ἀπέθαν.

Ἡ Ἀννίκα ἀκούουσα αὐτὴν τὴν συνδιάλεξιν ἔτροψε, ἡ καρδία της ἐπάλλετο ἀπειλοῦσα ἐκρού-ξιν ἐστρηγίθη ἐπὶ τοῦ Κωνσταντίνου διὰ νὰ μὴ πέσῃ, κάτωχρος, μετὰ ἡλλοιωμένους χαρακτῆρας καὶ μετὰ φωνὴν ἐκλιπούσαν λέγει:

Καὶ γνωρίζεις κυρία μου τοὺς γονεῖς της;

Μάλιστα, κοκκῶνα μου.

Ἄγ! Κωνσταντίνε μου, οἱ γονεῖς μου θὰ εἶνε. Ἄγ! εἰπέ μου κυρία μου πού εὐρίσκονταί, πῶς ἔγρασαν τὸ παιδί των;

Τί νὰ σοῦ εἰπῶ, κοκκῶνα μου, εἶνε θλιβερά ἱστορία. Ἀπὸ πολλῶν ὥραν σὲ παρατηρῶ, μοῦ φαίνεται τὴν νὰ τὲ εἶδον καὶ ἄλλοτε, τὰ μακάκια σου τὰ μακρὰ σου λῆμψον μέσα, τὸ ὠρχίον πρόσωπόν σου, δὲν μοι εἶνε ἀγνωστα. Ἐνόμιζα ὅτι βλέπω τὴν κυρία μου ἐδῶ καὶ εἰκοσι γρόνια καὶ ἡ καυμένη σήμερον ἀπὸ τοὺς καβμούς εἶνε ἄν γρηά! εἰπέ μου, παιδί μου, πῶς σὲ λέγουν; ποῖοι εἶνε οἱ γονεῖς σου;

Κωνσταντίνε, οἱ γονεῖς μου εἶνε γωοὶς ἄλλο. Πηγαίνου νὰ τοὺς ἐρωτήσωμεν, νὰ διευκρινήσωμεν αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

Μὴ βιάζομεθ, Ἀννίκα μου. ἂν αὐτοὶ εἶνε οἱ γονεῖς σου, πρῶτον ἐγὼ θὰ τοὺς ἐναγκαλισθῶ μετὰ τὴν αὐτὴν ἀγάπην ὅσον καὶ σὺ. Εἰς τοιαύτην περιστάσει ἀπαιτεῖται φρόνησις. Ἐἰ κυρία μου, δὲν μοῦ λέγεις πού κατοικοῦν τὰ ἀφεντικά μου;

Εἰς τὸ... ἀφέντη μου.

Λοιπὸν νὰ τοὺς εἰπῆς αὐτὰ τοῦ εἶδες καὶ ὅτι κατοικοῦμεν εἰς τὸν Γαλατῶ πλησίον τοῦ... εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Δωριδου.

Δὲν εἶμαι πλέον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ὅπου ἔγρασαν τὸ παιδί των, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπὸ μικρὸν παιδί ἤμουν μαζί των καὶ με ἀγαποῦν καὶ τοὺς ἀγαπῶ, πηγαίνω συγὰ καὶ τοὺς βλέπω. Τώρα θὰ ὑπάγω νὰ τοὺς εἰπῶ ἐπὶ τῇ εὐρήκῃ τοῦ παιδὶ των. Χωρὶς ἄλλο ἡ κοκκινίωσα εἶνε τὸ παιδί των, ἡμοιάζει τόσο πολὺ τῆς μαμάς της.

Τὸ κυμαίνουμενον πλῆθος τοῦ ἐγώρισσε, δὲν ἠδυνῆθησαν νὰ συνεχίσωσι τὴν ἡμιλίαν των καὶ νὰ λάθουν περισσοτέρας πληροφορίας. Ἡ Ἀννίκα σύνουσι καὶ στενωρομένη, ἐστρηγίετο ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Κωνσταντίνου καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν των χωρὶς γρηδὸν ἡ ἀνακαλλύσων ἄλλας σκέψεις. Ἀνεκοίνωσαν εἰς τοὺς γονεῖς των τὰ συμβάντα καὶ ἀπεφάσισαν νὰ πέμψωσιν εἰς... ἐμπιστὸν τινα νὰ ἐξετάσῃ καὶ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῶν λεγομένων τῆς γορίας.

Ἡ τοιαύτη ἔρευνα ἦτο δύσκολος, διότι δὲν ἐγνωρίζον τὸ ὄνομα τῆς γορίας, οὐτε τὸ τῆς οἰκογενείας τῆς ἀπωλεσμένης τὸ τέκνον της καὶ εἶδε νὰ εὐρίσκῃ ἀνθρώπον ἰκανὸν καὶ ἐμπειρὸν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν τοιαύτην ἀποστολήν ἡ σκέψις αὐτῆ ἀπησφάλησε πολὺ ἄπασαν τὴν οἰκονομίαν.

Ἡ Ἀννίκα μετέβη εἰς τὸν κοιτῶνά της καὶ κατεκλίθη, ἀλλ' ὁ ὕπνος δὲν τὴν ἐσπασκέτατο, ἡ σκέψις τῆς ἐνδοχόμενης ἀνακαλύψεως τῶν γονέων της τὴν ἀπηγούρει καὶ τὴν ἐκράτει εἰς διηρηκτὴ παραγῆν, τὸ νευρικὸν της σύστημα ἐροθεσθέν, τὴν ἐτάρπτεν ἀδικήτως, καὶ τὴν ἐπαύριον τὰ ἔγνη τῆς αὐπνίας καὶ τοῦ ἀγῶνος, διεφαινοντο ἐπὶ τοῦ ὠγροῦ προσώπου της. Πλησιάζας αὐτὴν ὁ Κωνσταντίνος τῇ διεκίνησεν ὅτι ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ αὐτὸς, ὁ ἴδιος πρὸς ἔρευναν τῶν γονέων της... Ἡ ἔδωξις αὐτῇ κατεργασίης τῆς Ἀννίκας καὶ τὴν ἐπλήρωσε δι' ἐνὸς τρυφεροῦ ἀσπασμοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ μνηστῆρός της.

Καθ' ἣν ὥραν ὁμοῦ ητοιμάζετο μετὰ τὸ πρόγευμα νὰ ἀναχωρήσῃ, παρουσιάσθησαν δύο γανουμισσαὶ ζητοῦσαι τὸν κ. Δωριδου. Τὰς εἰσῆγαγον ἐντὸς τῆς αἰσθήσεως ὅπου μετέβη καὶ ὁ οἰκοδεσπότης.

Μετὰ τοὺς συνῆθεις γαιετισμούς, αἱ γανουμισσαὶ ἀπεκαλύφθησαν ἡ μὲν ἐπληρῆσατο τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας, αἱ οὐτίδες ὁμοῦ τοῦ προσώπου της, ἡ ἑλαφρὰ κύρτωσις τοῦ σώματος της, ἂν ὄχι πολὺ μεγαλειότερας ἡλικίας τούλαχιστον ὡς ὑποτάξαι δοκιμασίας πικράς καὶ σκληράς ἐπέδεικνον ἡ δὲ μόλις 15 Μαΐους ἠρῆθαι, ἦτο λευκῶς τὸ κρινόν, εἶχεν ἀνάστημα εὐλύγιστον, πρόσωπον λάμπρον ἐκ νεότητος καὶ ἀγνώστους. Κατόπιν εἰσῆλθε καὶ ἡ κ. Δωριδου. Τότε τῆ προσβυτέρα τῶν γανουμισσῶν ἄνευ προτίμων λέγει:

Ἦρην σὰς ἐκέθω τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν ὁποίαν ἦλθον, ὀφείλω νὰ σᾶς εἰπῶ ποῖα εἶμαι. Ὁ πατὴρ μου εἶνε ὁ Ἀρμένιος Μπισταντζόγλου, τὸν ὁποῖον ἔως γνωρίζεις ὁ κ. Δωριδου. Εἰς ἡλικίαν δέκα ἡκῶν ἔβην με ὑπᾶνδρευσε μετὰ τ

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθε τρεγάτη ἡ Ἀννίκα. Ἦ ἐπακουσθῆσατα σκηνή δὲν περιγράφεται. Ἦ Ἀννίκα ἐλιποθύμησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς τῆς.

Ὅταν συνῆλθεν εἰς αὐτήν, δάκρυα χαρᾶς μετὰ γελώτων διεδέχοντο τοὺς ἐπανεληλυμένους ἐναγκαλισμούς καὶ τὰ ἀμοιβαῖα φιλήματα.

Ὅταν συνῆλθεν εἰς αὐτήν, δάκρυα χαρᾶς μετὰ γελώτων διεδέχοντο τοὺς ἐπανεληλυμένους ἐναγκαλισμούς καὶ τὰ ἀμοιβαῖα φιλήματα.

Ὅταν συνῆλθεν εἰς αὐτήν, δάκρυα χαρᾶς μετὰ γελώτων διεδέχοντο τοὺς ἐπανεληλυμένους ἐναγκαλισμούς καὶ τὰ ἀμοιβαῖα φιλήματα.

Ο ΚΥΡ ΜΑΡΤΙΝΟΣ Ο ΒΑΡΕΛΑΣ

(Δίηγημα τοῦ Ὁφθαλμοδότη)

Ε'. — Πῶς οἱ δύο νεαροὶ ἀδελφοὶ Φρειδερίκος καὶ Ραϊνόλδος δυνήσαν γνωριμίας.

Εἰς ἓνα γλυκὸν λειμῶνα σταθίζοντο ἀπὸ μεγάλα δένδρα ἐκχθόνος εἰς νεαροὺς ἐργάτας με πρόσωπον φαίδρον, ὀνόματι Φρειδερίκος.

Ὁ ἥλιος ἦδη εἶχε δύσει, καὶ ἡ πορφυρά τοῦ λυκαυγυῶν ἐφώτιζε τὸν ὁρίζοντα.

Μακρὰν διεκρίνετο καθάρῃ ἡ διάσημος αὐτοκρατορική πόλις Νυρεμβέργη, ἀπλουμένη εἰς τὴν πεδιάδα καὶ οἱ λαμποὶ τῆς πόλεως τὸν ὁρίζοντα ἢ ἀνακαλύπτει τῆς ἑσπέρας ἔβασε τὰς γυροσφαιρὰς κορυφῶν. Τὸς βραχίονας στρεφίζον ἐπί τινος ταξιδιωτικοῦ σάκκου, ὁ νεαρὸς ἐργάτης ἐροῖτε τουρετὸν βλέμμα πρὸς αὐτὴν τὴν πόλιν ὕστερον ἔδραψεν ἀνθὴ τινὰ ἄλλοθεν τρυφῶν τοῦ ἐπὶ τῆς γλῶσσης, καὶ τὰ ἐμάθησεν εἰς τὸν ἀέρα ὕστερον ἐπλάγησε βλέμμα κατὰ τῆς δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ καὶ δάκρυα ὕψησαν τοὺς ὀφθαλμούς του. Τέλος ἐσχίσθη τὴν κεφαλὴν, ἤπλωσε τοὺς βραχίονας ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ δοῦν καμμίαν προσφιλέει εἰκόνα, καὶ ἔψαλλε με φωνὴν μελωδικὴν ἐν παλαιῶν ἄσμα ἐπανόδου εἰς τὴν πατρίδα.

Ὅταν συνῆλθεν εἰς αὐτήν, δάκρυα χαρᾶς μετὰ γελώτων διεδέχοντο τοὺς ἐπανεληλυμένους ἐναγκαλισμούς καὶ τὰ ἀμοιβαῖα φιλήματα.

Ὅταν συνῆλθεν εἰς αὐτήν, δάκρυα χαρᾶς μετὰ γελώτων διεδέχοντο τοὺς ἐπανεληλυμένους ἐναγκαλισμούς καὶ τὰ ἀμοιβαῖα φιλήματα.

Ὅταν συνῆλθεν εἰς αὐτήν, δάκρυα χαρᾶς μετὰ γελώτων διεδέχοντο τοὺς ἐπανεληλυμένους ἐναγκαλισμούς καὶ τὰ ἀμοιβαῖα φιλήματα.

Ὅταν συνῆλθεν εἰς αὐτήν, δάκρυα χαρᾶς μετὰ γελώτων διεδέχοντο τοὺς ἐπανεληλυμένους ἐναγκαλισμούς καὶ τὰ ἀμοιβαῖα φιλήματα.

Ὅταν συνῆλθεν εἰς αὐτήν, δάκρυα χαρᾶς μετὰ γελώτων διεδέχοντο τοὺς ἐπανεληλυμένους ἐναγκαλισμούς καὶ τὰ ἀμοιβαῖα φιλήματα.

Ὅταν συνῆλθεν εἰς αὐτήν, δάκρυα χαρᾶς μετὰ γελώτων διεδέχοντο τοὺς ἐπανεληλυμένους ἐναγκαλισμούς καὶ τὰ ἀμοιβαῖα φιλήματα.

Ὅταν συνῆλθεν εἰς αὐτήν, δάκρυα χαρᾶς μετὰ γελώτων διεδέχοντο τοὺς ἐπανεληλυμένους ἐναγκαλισμούς καὶ τὰ ἀμοιβαῖα φιλήματα.

Ὅταν συνῆλθεν εἰς αὐτήν, δάκρυα χαρᾶς μετὰ γελώτων διεδέχοντο τοὺς ἐπανεληλυμένους ἐναγκαλισμούς καὶ τὰ ἀμοιβαῖα φιλήματα.

Ὅταν συνῆλθεν εἰς αὐτήν, δάκρυα χαρᾶς μετὰ γελώτων διεδέχοντο τοὺς ἐπανεληλυμένους ἐναγκαλισμούς καὶ τὰ ἀμοιβαῖα φιλήματα.

— Αὐτὸ ἀλήθεια, εἶπε ἀστεϊάτατο ἔγω, νὰ σὲ καταφρονῆσαι ποὺ εἶσαι βαρελάς! καὶ ἔγω ἴσα-ἴσα τὸ ἴδιο εἶμαι.

Ὁ Φρειδερίκος τὸν ἐθεώρησε μετ' ἐκπλήξεως, ἀγνοῶν τί νὰ ὑποθέσῃ· διότι ἡ ἐνδομυσία τοῦ Ραϊνόλδου δὲν ἐφανέρωνε τεχνίτην ταξιδεύοντα. Τὸ ἐκ λεπτοῦ καύρου ὑφάσματος ἱματίου του, γυροσφαιρῶν με βελούδου, τὸ κοντὸ καὶ πλατὺ ζιφὸς του, τὸ με πτεδὸν κοσμημένον πηλίκιον του, ἐμαστύρουσαν πλούσιον ἔμπορον. καὶ ἐν τούτοις ἡ φυσιογνωμία, τὸ ὄλον ὕψος τοῦ νέου δὲν ἐπέτρειπον νὰ τὸν ἐκλάβῃ δι' ἔμπορον.

Ὁ Ραϊνόλδος παρετήρησε τοὺς ἐνδομυσίους τοῦ Φρειδερίκου, καὶ ἀνοίγων τὸν ταξιδιωτικὸν του σάκκον, ἐξεβάλε τὴν ποδίαν του καὶ τὸ σκερπῶνον του, καὶ ἀνέκραξε:

— Κιτὰζε, φίλε μου, κίτὰζε! ἀκόμη ἀμφιβάλλεις ὅτι εἶμεθα συναδέλφοι; Βλέπω ὅτι ἡ ἐνδομυσία μου σὲ ἐκπλήττει. Ἄλλ' ἔργουμι ἀπὸ τὸ Στρασβούργον, ὅπου οἱ βαρελάδες νύνουνται σὰν ἄρροντες. Ἀλήθεια, εἶγα τὸν πόθο, ὅπως καὶ σὺ, νὰ κάμω ἄλλο τίποτε· ἀλλὰ τώρα θεωρῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ βαρελά ὡς τὸ ἑσπεριότερον ἀπ' ὅλα, καὶ στηρίζω μάλιστα εἰς αὐτὸ ὡραίας ἐλπίδας. Καὶ σὺ πιστεύεις τὴν ἴδια γνώμη ἔχεις. Ἄλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἔχεις μέσα σου κάποια κρυφὴ λύπη. Ἀνοίξέ μου ἀφῶτα τὴν καρδιά σου, εἶμεθα συναδέλφοι, καὶ σοῦ προσφέρω τὴν φιλία μου.

Ὁ Ραϊνόλδος περιέβαλε διὰ τοῦ βραχίονός του τὸν Φρειδερίκον καὶ τὸν ἤρπνεσε φιλικῶς.

Ὁ Φρειδερίκος τὸν ἀπεκρίθη:

— Ὅσο περισσότερο σὲ θεωρῶ, τόσο περισσότερο γίνουμι φίλος σου. Θὰ σοῦ τὰ εἶπῶ λοιπὸν ὅλα. Εἶμαι βαρελάς, καὶ τοῖμα νὰ καύχηθῶ, ὅτι εἶμαι τεχνίτης σὴν δουλειᾶ μου. Ἄλλ' ἀπὸ με κοὺς εἶγα κλισί εἰς τὴν καλλιτεχνία, ἤθελα νὰ γίνω ἓνας μεγάλος ζωγράφος ἢ γλύπτης. Ἐδούλευμι με ζήλο στὸν Χόλτζνερ, τὸν περιφημο σκαλιστὴ καὶ μοῦ ἔδωκε ἐξαιρετὰ μαθήματα γλυπτικῆς. Στὸ σπίτι του ἔβλεπα συχνὰ τὸν κύριον Μαρτίνο, τὸν βαρελά, με τὴν κόρη του, τὴν ἀγαπημένην Ρόζα. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, τὴν ἀγάπησα. Ἀφῆσα τὸν τόπο μου καὶ ἔφυγα στὸ Ὄξβουργον, διὰ νὰ τελειοποιηθῶ σὴν τέχνῃ μου· ἀλλὰ τὸ παθος μου μ' ἐκυρίεψε. Ὅλο τὴν Ρόζα εἶγα στὸ νοῦ μου, καὶ τὰ ἄλλα ὅλα κατήντησα νὰ τὰ συγχθῶ. Διέλεξα τὸν μόνον δρόμον ποὺ μποροῦσε νὰ με ὀδηγήσῃ εἰς αὐτὸ τὸν σκοπὸν. Ὁ κύριος Μαρτίνος θέλει νὰ δώσῃ τὴν κόρη του μόνον σὲ βαρελά τοῦ μαγαζιέου του, ποῦ νὰ φανῇ ἐπιτήδειος σὴν τέχνῃ του, καὶ ν' ἀρέσῃ καὶ σὴν Ρόζα. Ἀφῆσα τὸ πῶτό μου ἐπάγγελμα, καὶ ἔπιασα τὴν τέχνῃ τοῦ βαρελά. Τώρα πηγαίνω σὴν Νυρεμβέργη νὰ δουλέψω στοῦ κύριου Μαρτίνου· ἀλλὰ τώρα ποῦ βλέπω τὴν πατρίδα μου μπροστά μου, καὶ ξαναθυμοῦμαι τὸ πρόσωπον τῆς Ρόζας, τὸ κεφάλι μου σκοτίζεται ἀπὸ φόβον καὶ ἀνησυχία, τὸ μόνον ποὺ αἰσθάνουμι τώρα εἶνε ἡ τρελλὰ τοῦ κάμου. Σέρεθ ἂν ἡ Ρόζα με ἀγαπᾷ, ἂν ποτε θὰ με θελήσῃ;

Ὁ Ραϊνόλδος ἤκουσε τὴν ἱστορίαν τοῦ Φρειδερίκου με ἄκραν προσοχῇ. Ἐστῆριξε τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν βραχίονα καὶ θέτων τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. ἤρώτησε με φωνὴν ὑπόκωφον: «Ἦ Ρόζα σοῦ ἔδωκε ποτὲ κανένα σημεῖον ἀγάπης;»

— Ἀλλοίμονο! ἀπεκρίθη ὁ Φρειδερίκος, ὅταν παρήγγετα τὴν Νυρεμβέργη, ἡ Ρόζα ἦτο πολὺ μικρὴ· τῆς ἄρασε νὰ με βλέπῃ, αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια· μοῦ χαμογελοῦσε ὅταν μαδούσα τὰ ἀνθὴ ἀπὸ τὸ περικεφάλι τοῦ Χόλτζνερ, διὰ νὰ τῆς πλέξω στεφάνια ἄλλα...

— Τότε ἔχεις ἀκόμη κάποια ἐλπίδα! ἔκραξεν ὁ Ραϊνόλδος με φωνὴν τῶσον δυνατῇ, ὥστε ὁ Φρειδερίκος ἐτρομάξεν.

Αὐτὰ λέγων, ἐσηκώθη τὸ ζιφὸς του ἀντήγγησεν εἰς τὴν μέσην του. Καὶ ἡ ζορερὰ ἀναλαμπὴ τῆς ἑσπέρας, προσπίπτουσα ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ προσώπου του, προσέδωκεν εἰς τὰ χαρακτηριστικά του, τὰ τῶσον καλοκάγαθα πρὸ ὀλίγου, μίαν ἐκφρασίν ἀπαίσιαν.

Ὁ Φρειδερίκος τὸν εἶπε με ἄφωναν.

— Μὰ τί ἐπαθεσ λοιπὸν;

Ἐσηκώθη καὶ αὐτός, καὶ, ὀπισθοχωρῶν, ἐκτύπησε τὸ πῶδι τὸν ταξιδιωτικὸν σάκκον τοῦ Ραϊνόλδου· ὁ σάκκος ἀνέδυσε ἤγον μουσικόν. Ὁ Ραϊνόλδος ἀνέκραξε με ὀργήν. «Μὴ μοῦ σπάσῃ τὴν κιθάρα, κακὲ συναδέλφε.»

Τὸ μουσικὸν ὄργανον ἦτο προσδεδεμένον ἐπὶ τοῦ σάκκου. Ὁ Ραϊνόλδος τὸ ἔβασε καὶ ἤρτισε νὰ παίζῃ τοσάων δυνατὰ τὰς χορδὰς ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὰς θραύσῃ. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ παίζιμόν του ἔγενε ἤπιον καὶ μελωδικόν.

— Πῶς, ἀδελφέ μου, εἶπεν με ἐγκάρδιον τόνον φωνῆς, πῶς στὸ γιωρὸ ἔγω ἐκεῖ ἓνα καλὸ μέσον διὰ νὰ διωξοῦμε τὰ κακὰ πνεύματα ποῦ υποποσεῖ νὰ βρεθοῦν στὸ δρόμον μας καὶ νὰ με προσβάλλουν, ἐμένα ποδ πάντων.

— Μὰ τί ἔργουμι λοιπὸν νὰ κάμωμεν με τὰ κακὰ πνεύματα; εἶπεν ὁ Φρειδερίκος; Παίζεις ἄκόμη τὴν κιθάρα; Παίζεις ἄκόμη, σὲ παρακαλῶ.

Τὰ ἄσπρα ἐλαμπόν εἰς τὸν θέλον τοῦ οὐρανοῦ, ἡ νυκτερινὴ αὐρὰ ἐφύβριζεν εἰς τὴν κοιλάδα, αἰσούακες ἐυρομαίον ὑπὸ τὰ φυλλώματα πῶν δένδρων ὁ Φρειδερίκος καὶ ὁ Ραϊνόλδος κατέβησαν εἰς τὴν πεδιάδα παίζοντες καὶ τραγουδοῦντες. Ὅταν ἐφῆσαν ἐμπροσθε εἰς τὸ κατάλυμα των, ὁ Ραϊνόλδος ἀπαθῶν ζωηρῶς τὴν κιθάραν καὶ τὸν ταξιδιωτικὸν του σάκκον, ἐνηγγαλίσα τὸν Φρειδερίκον, ὅστις εἶδε νὰ τρέγουσαν ὠλομετὰ δάκρυα εἰς τὰς παρεῖας τοῦ νεαροῦ τοῦ συναδέλφου.

ΣΤ'. — Πῶς ὁ κύριος Μαρτίνος ἐδεξίθη τοὺς δύο νεαροὺς ἐργάτας.

Τὴν πρωτὴν τῆς ἐπιούσης, ἡ ἐκπλήξις τοῦ Φρειδερίκου ἠδῆσεν ἐπὶ περισσώτερον ὅταν εἶδεν

ὅτι ὁ Ραϊνόλδος εἶχεν ἀποβάλει τὰ λαμποῦ ἐνδύματα τῆς προτερας, καὶ ἦτο ἐνδομυμένον ὡς ἐργάτης ὅστις πηγαίνει εἰς τὴν ἐργασίαν του.

— Φίλε, τοῦ εἶπεν ὁ Ραϊνόλδος, τί σὰ με βρίζεις σὺστὸν συναδέλφον σου; Ἄλλ' ἔς ξεκινούμε, διότι ὁ ἥλιος βλέπω εἶνε προχωρημένον στὸν οὐρανόν.

Ὁ Φρειδερίκος ἦτο σιωπηλός, συλλογισμένος, μὲν ἀπαντῶν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Ραϊνόλδου, καὶ μὲν προσέγων εἰς τοὺς φαιδρὸς ἀστεϊσμούς του.

Ὁ Ραϊνόλδος ἦτο καθ' ὅδον εὐθυμώτατος. Ἄλλ' ἐφ' ὅσον ἐπληροῖον εἰς τὴν πόλιν, κατέστη καὶ αὐτὸς πλὴον σιωπηλός.

Ὅταν ἐφῆσαν πρὸ τῆς πόλεως τῆς Νυρεμβέργης, ὁ Φρειδερίκος τὸν εἶπεν:

— Αἰσθάνουμι μίαν τέτοια συγκίνησι, ποῦ δὲν μπορῶ πλέον νὰ προχωρήσω ἢ ἀναπαυθοῦμε ἐδῶ λιγάκι κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα.

Καὶ ἐξηκλώθη ἐπὶ τῆς γλῶσσης.

Ὁ Ραϊνόλδος ἐκάρησε πλησίον του, καὶ τὸν εἶπε:

— Χθὲς τὸ βράδυ, ἀδελφέ μου, θὰ σοῦ φάνηκα πολὺ ἀλλόκοτος ἄλλ' ὅταν μοῦ μιλοῦσεσ δι' ἀγάπης, καὶ σ' ἔβλεπα τῶσον ἀπληρημένον, χλίεις ἀνόητος ἴδεις μοῦ περᾶνε ἀπὸ τὸ κεφάλι, ὅσο ποῦ τὸ τραγοῦδι, καὶ ἡ κιθάρα με ἔξεκοτίσαν. Σήμερον τὸ πρωὶ, ὅταν σηκώθηκα, ὅλα τὰ εἶγα ξεγασμένα, καὶ τὸ μόνον ποὺ αἰσθάνουμι, ἦτο μίαν ξεχωριστὴν χαρὰ διὰ τὸν νέο φίλον ποῦ ἀπέκρησα.

— Εἶμαστέ ἀδελφοί, ἀπεκρίθη ὁ Φρειδερίκος. Σὲ λιγάκι θὰ φτειάσομε καὶ οἱ δύο σὴν Νυρεμβέργη τὸ ἀριστούργημα μας, μίαν ὡραία διπλὴ βαρελά γυοῖς φωτιά. Ἀλλὰ ἡ παραμικρὴ ζήλια δὲν θὰ μοῦ ἔλθῃ, ὁ Θεὸς φυλάξῃ! ἂν ἡ δική σου ἢ βαρελά ἐπιτύχῃ καλλίτερα ἀπὸ τὴν δική μου. Μὰ Κύριε πῶν Δυνάμεων! ἀνέκραξεν ὕστερον, τί καθόμαστέ καὶ μιλοῦσεσ διὰ βαρελάς; Μήπως εἶμαστέ ἀντίπαλοι; Προέκειται περὶ τῆς Ρόζας... Πῶς φθάσαμε εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα; Χάνω τὸ λογικόν μου.

— Ἐλα! ἀδελφέ, εἶπεν ὁ Ραϊνόλδος γελῶν. δὲν ἐκάμαμε καθόλου λόγον περὶ τῆς Ρόζας. Βλέπετε δένδρα. Ἄς τραβοῦμε πάλι τὸν δρόμον μας διὰ τὴν πόλιν.

Ὁ Φρειδερίκος ἐσηκώθη καὶ ἐξεκίνησε καταταραχμένον διὰ νὰ συγκορῆσθαι καὶ ξεκοτίζοντα τὰ ἐνδύματά των, ὁ Ραϊνόλδος εἶπε πρὸς τὸν σύντροφόν του.

— Ἀλήθεια, δὲν ξέρω σὲ ποῖον μαστορὸν μπορῶ νὰ πάω νὰ δουλέψω· δὲν γνωρίζω κανένα ἐδῶ, καὶ πιστεύω θὰ με πάρεσ μαζί σου στοῦ κύριου Μαρτίνου ἴσως μπορέσω νὰ δουλέψω στὸ ἐργαστήριόν του.

— Ἐβγάλεσ ἀπὸ μέσα μου ἓνα μεγάλο βάρος, ἀπήγγησεν ὁ Φρειδερίκος· διότι μαζί σου θὰ ἔγω περισσώτερον ἄραρος διὰ νὰ κατανικήσω τὴν ἀμνηχανία μου.

Διηυβήθησαν τότε ἑυρότερον πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ διασημοῦ βαρελοποιῦ. Ἦτο ἀκριβῶς ἡ Κυριακὴ κατὰ τὴν ὁρίαν ὁ κύριος Μαρτίνος εἶδε τὸ συμπόσιόν του ὡς συνδικόν. Ἐμβαίνοντες εἰς τὴν κατοικίαν, οἱ δύο φίλοι ἤκουσαν τὸν κοτόν των ποτηρίων καὶ τὴν τυρβὴν μίαν φαίδρα ὀμηγύρατος.

— Αἴ! εἶπεν ὁ Φρειδερίκος μετὰ δειλιάς, δὲν ἤρθαμε σὲ καλὴ στιγμὴ.

— Μοῦ φαίνεται, ἀπ' ἐναντίας, ἀπεκρίθη ὁ Ραϊνόλδος, ὅτι ἡ στιγμὴ εἶνε παραπολὺ κατάλληλη· διότι, ἀπάνω εἰς τὸ γλέντι, ὁ κύριος Μαρτίνος θὰ εἶνε σὴν καλὴν του καὶ πρῶτομα θὰ μᾶς ἀκούσῃ.

Μετ' ὀλίγον ὁ κύριος Μαρτίνος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ δύο φίλοι εἶχον ἀγγελοῦ, προσῆλθε φορῶν τὰ ἐορταστικά του, με σεβαστὴν κοκκινάδα εἰς τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὸν οἶνον. Βλέπων τὸν Φρειδερίκον, ἀνέκραξεν:

— Ἐστὺ εἶσαι, καλὸ μου παλικῆρος! λοιπὸν μᾶς ξαναῆρθε; Περιφημὰ! Καὶ ἔπιασεσ λοιπὸν καὶ σὺ τὴν τέχνῃν τοῦ βαρελά; Ἦ ἀλήθεια εἶνε πῶς ὁ κύριος Χόλτζνερ ὅταν ἀκούσῃ νὰ λένε γιὰ σένα στραβομουτσουναίον. Ἄσει πῶς ἔχασε τὴν τέχνῃν ἓνα μεγάλο γλύπτη. Μὰ τὰ λόγια του πᾶνε τοῦ κάκου, καὶ ἔκαμεσ γρυσὴ δουλειὰ ν' ἀκολουθήσῃς ἓνα καλὸ ἐπάγγελμα. Καλῶς ἤρθεσ.

Καὶ οὕτω ὁμιλῶν, ὁ κύριος Μαρτίνος τὸν ἐπῆρξεν ἀπὸ τοὺς ὄμους καὶ τὸν ἔσφιγγε με γαρὰν ἐπὶ τῆς καρδίας του, ὅπως ἐσυνήθιζεν. Ὁ Φρειδερίκος ἀνέλαβε θάρρος εἰς αὐτὴν τὴν ἐγκάρδιον ὀποδοχὴν· ὅλη του ἡ ἀμνηχανία ἐξέλειπεν. Ἐξέθηκεν ἐλευθέρως τὴν αἰτήσιν του, ὅχι μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλ' ἀκόμη καὶ διὰ τὸν φίλον του Ραϊνόλδον.

— Καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Μαρτίνος, ἤρθετε ἴσα-ἴσα σὴν ὦρα· γιὰτὶ ἡ δουλειὰ εἶνε πολλὰς καὶ μοῦ ροιζίζονται ἐργάτες. Καλῶς με ἤλθατε καὶ οἱ δύο σας! ἀκουμπήστε τὰ πράγματά σας, καὶ ἔλατε μέσα. Τὸ τραπέζι, ἀλήθεια, βρισκεται στὸ τέλος του· ἀλλὰ μπορεῖτε ἀκόμη νὰ λάβετε μέρος, καὶ ἡ Ρόζα θὰ πρὸς περαιοῖθῃ.

Ὁ κύριος Μαρτίνος ἐπέστρεψε μαζί με τοὺς δύο συντρόφους εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἐκεῖ ἦσαν οἱ ἀξιόεθαστοι σύμβουλοι ποῦ σωματείου μετὰ τοῦ ἀξιότιμου Ἰακώβου Παουμγκάστερ, καὶ ὄλων τὰ πρόσωπα ἀπῆστρατων. Εἶχον φέρε τὰ ἐπιδόματα, καὶ οἶνος δυνατὸς ἐλαμποκόπος εἰς τὰ ποτήρια. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἑκάστος σύμβουλος ὄμιλε μετὰ γλαφυρῶν περὶ παντοίων πραγμάτων. Ὅλοι ἐνόμιζον ὅτι συνεννοῦνται, καὶ ποτε εἶς, ποτε ἄλλος, ἐγέλα γυοῖς νὰ ἠεῦσεσ διατὶ. Μόλις ὁ κύριος Μαρτίνος λαμβάνων ἀπὸ τὸ γέρον τοὺς δύο νέους ἀνήγγειλεν ὅτι ἀμφοτέροι, ἐφωδιασμένοι με καλὰ συστατικά, ἔμελλον νὰ εἰσελθόν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, ἐπὶ τῆς βαθεῖα σιγῆ, καὶ καθεὶς ἐθεώρησε μετ' εὐχαριστήσεως τοὺς δύο ὡραίους συντρόφους. Ὁ Ραϊνόλδος περὶ τῆς κίχλης τοῦ βλέμμα

σχεδὸν ὑπεροπτικόν, ἐνῶ ὁ Φρειδερίκος ἐγαμήλωνε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐστρεφε τὸ πηλίκιον τοῦ μεταξὺ τῶν χειρῶν του.

Ὁ κύριος Μαρτίνος τοὺς εἶδεν μίαν θέσιν εἰς τὴν κάτω ἄκραν τῆς τραπέζης, καὶ ἦτο ἀκριβῶς ἡ καλλίτερα, διότι μετ' ὀλίγον ἡ Ρόζα ἦλθε νὰ καθήσῃ μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ τοὺς ἐποσφάρεσ φαγητὰ ἐξαιρετὰ καὶ οἶνον ἐκλεκτόν. Ἦτο θέαμα θελκτικώτατον ἡ χαριτωμένη αὐτὴ νέα ἡτίς ἐκάθητο μεταξὺ τῶν δύο νέων ἀνὰ μέσα εἰς ὄλους ἐκείνους τοὺς γέροντας με τὰς μακρὰς γενειάδας.

Ἐν τῇ μακαριότητι του, ὁ Φρειδερίκος μὲν ἤδυνάτο ν' ἀναπνεύσῃ. Ἐσορῖπεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν λαθαρίον βλέμμα τὸ ὁποῖον ἐπρόσθε τὴν συγκίνησιν του, ὕστερον ἐγαμήλωνε τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸ πηλίκιον του, καὶ δὲν ἤδυνάτο νὰ φάγῃ.

Ὁ Ραϊνόλδος, ἀπ' ἐναντίας, προσῆλθε τοὺς λαμπόντας ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῆς νέας, καὶ ἤρχισε νὰ διηγήται τὰ ταξιδία του κατὰ τρόπον τῶσον θαυμασίον, ὥστε ἡ Ρόζα ποτὲ δὲν εἶχεν ἀκούσει παρομοίαν διήγησιν. Ἐνέτεινε δὴν τῆς τὴν προσοχὴν, καὶ δὲν ἤξευρε τί συνέβαινε ἐνδομύως τῆς, ὅταν ὁ διηγουμένους νέος τῆς ἐπῆρε τὸ γέρον καὶ τὸ ἐσφιγγε ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Ἀλλὰ, Φρειδερίκο, ἀνέκραξεν αἴφνης ὁ Ραϊνόλδος, τί μένεισ λοιπὸν ἐστὶ ἀφῶνος καὶ ἀκίνητος; Μήπως ἐθωβάθησ; Ἐμπαρὸς, ἄς πούμε καὶ οἱ δύο εἰς ὑγειάν τῆς ὡραίας καὶ χαριτωμένης δεσποινίδος ἡ ὁποία τῶσον μᾶς περαιοῖθῃκε.

Ὁ Φρειδερίκος ἐπῆρε με γέρον τρέμουσαν τὸ ποτήρι τὸ ὁποῖον ὁ Ραϊνόλδος εἶχε γεμίσει μεχρι στεφάνης καὶ τὸ ὁποῖον τὸν ὑπερέσσε νὰ πῆρ μέρι τελευταίας σταγόνος.

— Τώρα, εἰς ὑγειάν τοῦ ἀξιότιμου μαστορῆ μαρτίνου! εἶπεν ὁ Ραϊνόλδος γεμίζων ἐκ νέου τὸ ποτήρι καὶ παρουσιάζων αὐτὸ εἰς τὸν Φρειδερίκον. Τότε ἡ θερμότης τοῦ οἴνου ἀνέβη εἰς τὴν κεφαλήν τοῦ Φρειδερίκου, τὸ αἶμα τοῦ ἀνεταράχθη καὶ ἀνέβασεν εἰς τὰς φλέβας του.

«Α! ἐφύβριζεν ἐρυθρίων, αἰσθάνουμι μίαν εὐχαριστήσιν ἀνέκρασαν, τῆς ὁποίας παρομοίαν ποτὲ δὲν εἶχα αἰσθανθῆ.»

Ἦ Ρόζα ἡτίς ἤδυνάτο νὰ δώσῃ εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἄλλου ἐρημνείαν, ἐμερίδιασε με γλυκύτητα θαυμασίαν.

— Ρόζα, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος, ἀποβάλλων πᾶσαν ἐπιφυλακτικότητά, με θυμάστε;

— Πῶς, ἀγαπητὲ Φρειδερίκο, ἀπήγγησεν ἡ Ρόζα με τὸ βλέμμα χαμηλωμένον, πῶς ἤμποροῦσα νὰ μὴ σὲ θυμοῦμαι εἰς τῶσον ὀλίγον διάστημα; Ὅταν σὲ εἶδα εἰς τὸν γέρον Χόλτζνερ, ἤμουσι ἀκόμη μικρὴ ἄλλ' ἐσεῖς ἐκχύνετε τῶσα διὰ νὰ με διασκεδάσετε. Ἐγὼ φυλαγμένο, ὡς πολῦτιμον σουβενίρον, τὸ ὡραῖον πανερίον ἀράσαντο ποῦ μοῦ εἶχασε χάριστὰ Χριστοῦγεννα.

Δάκρυα ἐλαμψαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ γοητευμένου νέου ἠθελῆσε νὰ ὀμιλήσῃ, καὶ μὲν ἤδυνάτο νὰ ἐκποτίσῃ, δίκην στεναγμοῦ, τὰς διακεκομμένας λέξεις: «Ὡ Ρόζα!... φιλάτη... φιλάτη... Ρόζα!...»

— Πάντοτε, ἐξηκολούθησεν ἡ Ρόζα, ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ σὲ ξαναἰδῶ· μὰ ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἐπίστευα πῶς θὰ γίνετε βαρελάς, ὅταν συλλογίζομαι τὰ ὡ

ΛΑΪΚΑ

Δημώδη

(Παραγγέλματα και παροιμίες)

1.—Γεννάρης ή Καλαντάρης. (ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ)

- 1) Γεννάρι μίνα κλάδευε φεγγάρι μη ξετάξης
Κόψε ξύλο τὸ Γεννάρι και μὴν καρτερῆς φεγγάρι.
- 2) Ὁ Γεννάρης κ' ἄν γεννῶται τοῦ καλοκαιριοῦ θυμῶται.
- 3) Τοῦ Γεννάρι τὸ φεγγάρι Ἥλιος τῆς ἡμέρας μοιάζει.
- 4) Τοῦ Γεννάρι τὸ ζευγάρι διάβολος θὲ νὰ τὸ πάρι.
- 5) Κόττα, χῆνα τὸ Γεννάρι και παππὶ τὸν Ἀλωνάρι.
- 6) Ὁρσιθὰ τὸν Γεννάρι Κέφαλον τὸν Ἀλωνάρι.
- 7) Ἀν τὰ Φῶτα φοιτεῖα Καὶ τὰ Λάμπρα σκοτεινὰ Χαρὰ στὸν βοῦν και στὸν ζευγᾶ.
- 8) Χαρὰ στὰ Φῶτα τὰ στεγνὰ και τὴν Λαμπρὴν βρογμένη.

2.—Κουτσούκης ή Κλαδευτής (ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ)

- 1) Ὁ Φλεβάρης κ' ἄν φλεβίση Καλοκαίρι θὰ μυρίση. Εἰδεμὴ και ξεφλεβίση Σκύλινα θὲ νὰ βρωμίση.
- 2) Ὁ Φλεβάρης κ' ἄν φλεβίση τοῦ καλοκαιριοῦ μυρίζει.
- 3) Ὁ Φλεβάρης κ' ἄν φλεβίση πάλιν ἄνοιξι μυρίζει κ' ἄν ἀλήθεια φλεβίση πόσουσ σκύλλους θὰ φορήση...
- 4) Ὁ Φλεβάρης κ' ἄν φλεβίση ἄνοιξι θὲ νὰ ἀρχίση, μὰ ἄν σῶση και καμώση μὲς τὸ χιόνι θὰ μὰς χῶση.
- 5) Τοῦ Φλεβάρη ἄν ἡ τρεῖς του καλαῖς δλαῖς κακαῖς, Μ' ἄν ἡ τρεῖς του κακαῖς δλαῖς του καλαῖς.

3.—Ἄνοιξις (ΜΑΡΤΙΟΣ)

- 1) Κάλλιο Μάρτης ἑστὲς γωνιαῖς παρὰ Μάρτης ἑστὲς αὐλαῖς.
- 2) Ὁ Μάρτης ὡς τὸ γιόμα τὸ φοφάει κ' ὡς τὸ βράδυ τὸ βρωμίει.
- 3) Μάρτης εἰν' και χάρδια κάνει πότε κλαίει, πότε γελαίει.
- 4) Ὁπῶχει κόρη ἀκριβὴ τοῦ Μάρτη ἥλιος μὴ τὴν ὀθῆ.
- 5) Μάρτης, γδάριος και κακὸς παλουκοκάφτης.
- 6) Τὸν Μάρτη ξύλα φύλαγε μὴν κάψης τὰ παλούκια.
- 7) Ἀπὸ Μαρτιοῦ πονκάμισο κ' ἄπ' Αὔγουστου σιγγούρι.
- 8) Μάρτης ἄβροχος, μουστὸς ἄμετρος.
- 9) Μάρτης βρέχει ποτὲ μὴν πάγη

4.—Ἄι-Γιωργίτης (ΑΠΡΙΛΙΟΣ)

Σημειώσεις. — Ἄπασαι αἰ περὶ τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου παροιμίες ἢ παραγγέλματα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐδημοσιεύθησαν εἰς ἐν τῶν φύλλων τοῦ «Α.Ο.Δ.Ο.» τοῦ Ἀπριλίου ἐ. ἔ. Ὅθεν κρίνομεν περιττὸν νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν αὐτάς.

E. N. Νάτοης (Ἔπεται συνέχεια)

Ὁ Βλάχος, ἡ Χολέρα, ἡ Βλογιά και ὁ Θάνατος.

[Παραμῦθ: ἑλληνικὸ]

Μία φορά αἰ τρεῖς χειρότεροι ἀσθένειες τοῦ κόσμου ἡ Χολέρα, ἡ Βλογιά και ἡ Πανούκλα ἀπεφάσαν νὰ κάμουν ἀδελφωμέ-

νες ἕνα κοινὸ γλέντι!! Πρὸς τοῦτο ἐξέλεξαν ἐν ὑψηλὸν μέρος κἀνωθεν τοῦ ὀποίου εἰς ἐν ἀνθισμένο κατὰπράσινο λειβάδι ἔβουσκε τὸ ποίμνιον τοῦ εἰς ἀπὸ τοὺς ὄρεσιβίους και ροδαλοὺς βλάχους τῆς πατρίδος μας ἐνῶ παρέκει ἐνὸς ὄρειοῦ ποταμίσκου ἐκελεύον τὸσον ἄρμονικὰ τὰ ὕδατα! Τί ὄρατον τόπον διὰ διασκεδάσιν εἶχον ἐκλέξῃ αἱ κατὰστροφεῖς τοῦ... ὄρακιου!! Τὰ εἶδον φάνετα αὐτὰ αἰ τρεῖς αὐτῶ συνάδελφοι (!) και ἐφάνησαν ἐπὶ στιγμὴν εὐχαριστημέναι, ἥτις ὅμως εὐχαρίστησις δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ διότι παρετήρησαν ὅτι συνῆλθον μὲν ὅπως συμφάγωσιν, ἀλλ' ὅμως δὲν εἶχον φέρεαι και τὰ πρὸς τοῦτο κατὰλληλα και ὡς ἐκ τούτου ἤρχισαν νὰ συσκέπτωνται περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐξουρέσεως αὐτῶν.

Ἡ Βλογιά, ἥτις ἐν τῷ μεταξῷ εἶχε παρατηρήσει τὸν βλάχον βύσκοντα τὸ ποίμνιον τοῦ, ἐπρότεινε εἰς τὰς στενοχωρημένους ἄλλας συνάδελφους τῆς ὅτι αὐτὴ θ' ἀνελάμβανε μόνη τὰ τῆς τροφῆς των. Ἐτελείωσε, και μετ' ὀλίγον ἴστατο ἐνώπιον τοῦ ἐκθάμβου βλάχου, ὅστις δὲν εἶχε κἄν παρατήρησιν τὸ μέρος ἐξ οὗ αὐτὴ ἦλθεν. — Ὁρα καλή, βλάχο, τοῦ λέγει αὐτὴ. — Καλῶς τὴν κερά' ἀπήντησεν οὗτος. — Γνωρίζεις, βλάχο, ποῖ εἶμαι ἐγὼ; ἐξηκολούθησεν αὐτὴ. — Ὁχι, κερά' ἀλλὰ καθὼς κρένεις, θὰ εἶσαι καμμιὰ καλή! ἀπήντησε οὗτος. — Μάθε, βλάχο, ἐξηκολούθησεν αὐτὴ παρατηρούσα ἀσκαρδαμυκτὶ τοῦτον μὲ τὴν ιδέαν, ὅτι εἰς μόνον τὸ ἀκουσμα τοῦ ὀνόματός τῆς, θὰ καθίστατο ὁ ταπεινότερος δούλος τῆς, ὅτι ἐνέκα μὲ λέγουσ Βλογιά... — Νῆσαι καλή! διέκοψεν ἀτάραχος ὁ βλάχος — και ἦλθα νὰ σε παρακκλέσω νὰ μοῦ δώσης κανέναν ἀρνάκι νὰ φάγωμε διότι ἔχομε τραπέζι... — Χωρὶς λεπτὰ δὲν σε δίνω τίποτε, ἀπαντᾷ ὁ βλάχος. Ἐταράχθη ἡ Βλογιά εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ἀπάντησιν αὐτοῦ και ἐξηκολούθησεν ἀλλάσσουσα ὅμως τὸν τόνον τῆς φωνῆς τῆς.

— Νὰ μοῦ δώσης, διότι ἀλλῶως θὰ σε κολλήσω βλογιά και θὰ ἀποθάνῃς μετ' ἐμὲ τὰ πρόβότά σου... — Κάμε ἔ,τι θέλεις ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ βλάχου. Πάραυτα ἡ Βλογιά ἐξέτεινε τὴν χεῖρα τῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ και ἰδοὺ δύο κατ' ἀρχῆς αὐξήθησαν ὅμως κατόπιν στίγματα ἀλλοιωτὰ τῆς ἐπαράτου αὐτῆς νόσου. Ὁ βλάχος ὅμως δὲν χάνει καιρὸ' ἐξάγει τὸ ζυγάρι του (ἕνα ἀπὸ τοὺς συντρόφους τῶν βλάχων) ἀπὸ τὸ σελάχι του και κόπτει ἕλα τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἐξανθήματτα ἄνευ τῆς ἐλαχίστης κραυγῆς πόνου και κατόπιν ἐπὶ τοῦ αἵματωμένου ἤδη προσώπου του θέτει κατὰ μὲ τὸ ὅπου ἤλοιπον ἐν ἀνάγκῃ τὰ πρόβότά του!! Ἡ Βλογιά κατ' ἀρχῆς ἠπόρησεν, ἀλλ' ὕπερον ὅμως κατενόησε τὸ μάταιον τῆς ἐπιμονῆς τῆς και ἀπληπισμένη ὁμολόγησε μετ' ὀλίγον τὴν ἀποτυχίαν τοῦ σχεδίου τῆς εἰς τὰς συντρόφους τῆς.

Ἡ χολέρα ἀπεφάσισε και αὐτὴ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν βλάχον και ζήτησιν κανέν πρόβόκτον, ἐλπίζουσα ὅτι τὸ τριμερῆστρον τοῦ ὀνόματός τῆς θὰ καθίστα τοῦτον ἴσως ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς. Ἀλλ' ἡ αὐτὴ ἀποτυχία ἐσπεψε και τὸ διάδημα αὐτῆς, τοῦ βλάχου διὰ τοῦ ἰδίου μέσου θεραπεύσαντος τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου του στίγματα τὰ δηλοῦντα τὴν ἐπίσκεψιν τῆς κυρὰ-Χολέρας. Ἀπληπισμένη και αὐτὴ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὰς δύο συνάδελφους τῆς ὅτι μόνον μὲ χρυσίον ἠδύνατο νὰ λάβωσι τὸ ποθοῦμενον. Ἡ τρίτη ἤδη συντροφὸς των ἡ Πανούκλα ἐθεώρησε περιττὸν πρὸ τῆς τοιαύτης ἐπιμονῆς τοῦ βλάχου νὰ μεταβῇ και αὐτὴ παρ' αὐτῶ, δι' ὃ ἀπληπισμέναι ἐβλεπὸν τὴν ματαίωσιν τοῦ γλέντιοῦ των!!

Ἐν κρυερὸν φύσημα τοῦ ἀέρος ἐπὶ τῶ μέρους ἐνθα ἐκἀθήνητο ἐφανέρωσεν τὴν ἔλευσιν και ἄλλου ἤδη ἤρχετο ἐπὶ τοῦ περτωτοῦ του ἵππου ἀνθρώπος ἄνευ σκαρῶν κρατῶν διὰ τῶν δστων τῆς χειρὸς του κάποιο δρέπανον! Ἦτο ὁ Χάρος και κάθε κρυερὸν φύσημα πρὸ τούτου δεικνύει τὴν μετ' ὀλίγον ἔλευσιν τοῦ ἥτις πάντοτε θ' ἀφήσῃ ἀναμνήσεις εἰς τοὺς θνητούς. Αἰ τρεῖς κυρία δὲν ἐταράχθησαν ποτὸς ἠδύνατο νὰ παραχθῶσι πρὸ συναντήσεως συναδέλφου των; κάθε ἄλλο. Τί ἔχετε κοπελλοῦδες μου, και στενοχωρεῖσθε; λέγει ὁ Χάρος μὲ μίαν ἀγρίαν φωνὴν τὴν ὀποίαν προσεπάθει διὰ πάντων τῶν μέσων του νὰ κατὰστήσῃ γλυκυτέρων. Τί νῆγουμε! ἀπε-

κρίθησαν ἀπὸ κοινού και αἰ τρεῖς. Αὐτὸς ὁ παλιόβλαχος δὲν μὰς δίδει ἐν ἄρνη τοῦ θέλομεν νὰ φάγωμεν, πρὸ αὐτοῦ ἡμεῖς ἀπεδείχθημεν μηδὲν ἠμπορεῖς τοῦλάχιστον σὺ, ὅστις προεδρεύεις ἡμῶν, νὰ ἐπιτύχῃς καλλίτερον ἀποτέλεσμα; Ὁ Χάρος δὲν ἀπήντησε και ἀφήσας ἐκεῖ τὸν ἵππον του μετέβη πεζῇ εἰς τὸν βλάχον, ἐμπροσθεν τοῦ ὀποίου ἴστατο μετ' ὀλίγον ὄραν!

— Γεῖά σου ὦρὲ Βλάχο, τοῦ λέγει. — Καλῶς τὸ... πικρὸ καὶ, ἀπαντᾷ οὗτος. — Μὲ γνωρίζεις ἐμέναν; ἐξηκολούθη ὁ Χάρος. — Ὁχι, νὰ σε χιζορμικὶ ἀπαντᾷ ὁ βλάχος. — Ἐγὼ εἶμαι, ὦρὲ βλάχο, ὁ Χάρος, και θὰ μ' ἐγῆς ἀκουσῆ, τοῦ λέγει. — Μπράβο, τοῦ λέγει ὁ βλάχος ἐγειρόμενος διὰ σεβασμὸν ἐκ τῆς θέσεώς του, κάτσε νὰ σε φιλεύσουμε!!

— Εὐχαριστῶ, τοῦ λέγει ὁ Χάρος, δὲν θέλω ἄλλο τίποτε ἀπὸ ἕνα ἀρνάκι παχὺ και ἐγὼ θ' ἀργήσω νὰ σε... πάρω. — Εὐχαριστῶς, ἀπαντᾷ οὗτος και μετ' ὀλίγον ἀφοῦ ἐξέλεξε τὸ καλλίτερον φέρεαι ἐνώπιόν του τὸ κεσέμι τοῦ ποίμνιου του. Ὁ Χάρος ἠτοιμάσθη νὰ τὸ λάβῃ, ἀλλ' ὁ βλάχος τὸν ἠμποδίσσε και τὸν ἐρωτᾷ ποῦ θέλει νὰ τὸ μεταφέρει; και εἰς τὸ ὑποδειχθέν ὑπὸ τοῦ Χάρου μέρος, τὸ θέτει ἐπ' ὤμου ἀφίει τὸ ποίμνιον του ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν κυνῶν, και μετ' ὀλίγον ὄραν τὸ ρίπτει εἰς τὴν γῆν ἐνώπιον τῶν τριῶν κυριῶν ἃς ἐγνώρισε πάραυτα.

Γαυριῶν ὁ Χάρος λέγει εἰς τὰς γυναῖκας: — Νὰ ἐγὼ πῶς κάμω τῆς δουλειᾶς μου. Καὶ ἠτοιμάσθη νὰ τὸ σφάζῃ μετ' ὁ δρέπανον του. — Μὴ τὸ σφάζῃς τοῦ λόγου σου, τοῦ λέγει ὁ βλάχος ἐμποδίζων συγγρόνως αὐτὸν ἀπὸ τὸ ἔργον τοῦτο και πάραυτα γονατίας οὗτος ἠτοιμάζετο νὰ σφάζῃ τὸ κεσέμι ὅποτε τὰ βλέμματά του κατὰ τύχην ἔπεσαν ἐπὶ ἐνὸς σπηλαίου ἐκεῖ πλησίον εὐρίσκομένου διέκοψε τὸ ἔργον του και ὡς περιεργὸς φύσει ποῦ ἦτο τὸν ἠρώτησε: — Κομπᾶρε!! δὲν μοῦ λές τί εἶν' αὐτοῦνη ἡ σπηλιά; μπορῶ νὰ ἰδῶ και ἐγὼ τί εἶνε;

— Μπράβο, ἀπαντᾷ ὁ Χάρος; ἐκεῖ μέσα εἶνε χιλιάδες χιλιάδων καντήλια και καίνε δλων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς και ὅταν κανέν ἔτοιμάζετα, νὰ σβύσῃ πηγαῖω ἐγὼ και τοῦ πέρω τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου και συγγρόνως τὸν παίρνει και μετὰ βαίνουσι πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ σπηλαίου. Ὁ ἀπλοῖκὸς βλάχος μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμιον τοῦ σπηλαίου ἐρεῖ ἀπεσπεν εἰς βαθυτάτην ἐκπλήξιν. Εἰς ἐνα ἀπεραντὸν χάος ἔκαιον τοῦ κόσμου αἱ καντήλια, ἀλλὰ μὲ λίαν ζωηρὸν φῶς, ἀλλὰ μὲ τρεμοσβύνον και ἄλλαι ἤδη εὐρίσκοντο εἰς τὸ τέλος των. Ἀμέσως ἐνόησε τοὺς λόγους τοῦ Χάρου.

— Δὲν μοῦ δείχνεις και τὸ δικό μου κομπᾶρε, τοῦ λέγει πονηρῶς οὗτος. — Νὰ ἐκεῖνον στή γωνιά ἐκεῖ κάτω, ἀπήντησεν ὁ χάρος. Ὁ βλάχος τῶρα παρατηρεῖ ἕνα κανθῆλι μὲ ὄρατον γλυκὺ φῶς και πλῆρες ἐλαίου. Δὲν ὠμίλησεν; ἐξῆλθε τοῦ σπηλαίου και λαβὼν ὀπίσω τὸ κεσέμι ἐπ' ὤμου τὸ φέρεαι εἰς τὸ ποίμνιον του.

— Τί κάνεις αὐτοῦ; τοῦ λέγει ἀγριωπὸς ὁ Χάρος. — Τὸ πηγαῖω στὸ κοπάδι μου; και σὺ κάνε μου ὅτι ἠμπορεῖς, ἀφοῦ τὸ καντήλι μου εἶνε γεμᾶτο... λάδι!! αἰ τρεῖς ἀσθένειαι ἐγέλων τῶρα μὲ τὸ πάθημα τοῦ προέδρου των!!!

Θῆβαι

Z. Κροῦπ

Τρώει τὸν δαύλινα.

Ἡ φράσις αὕτη, χρησιμεύουσα ἐν Κεφαλληνίᾳ πρὸς παράστασιν ὅτι τὸ περὶ οὗ λόγος ἄτομον εἶναι πολυφάγος, ἔχει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς εἰς τὸ ἐπόμενον λατὸν μύθημα:

Δύο ἀδελφοὶ ἐκ τοῦ χωρίου Δ... τῆς Κεφαλληνίας περιπατοῦντες περὶ τὸ δειλινὸν ἡμέρας τινὸς ἀνὰ τοὺς ἀγρούς των, εἶδον γλαυκὰ ὑπερθεν τῶν κεφαλῶν των ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον ἵπταμένην και ἐπὶ τῶν λους καθήσασαν ἐπὶ ὑψηλῆς κυπαρίσσου, ὅπου ἤρχισεν νὰ ἀθῆ τὸ θρηνηθὲς ξῆμα τῆς οἰνοῖ προκκοῦσας τοὺς ἀπλήστως προσ-

βλέποντας αὐτὴν χωρικούς, οἱ ὀποιοί, νομίσαντες ὅτι ἦτο μέγα τι πτηνὸν κατὰλληλον πρὸς βρῶσιν, ἐσκέθησαν νὰ συλλάβωσι τὴν αὐτῇ κουκουβάχην και τὴν φάγωσιν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ.

Ὅθεν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ μὲν εἰς ἀνεχώρησεν ἐσπευσμένως διὰ τὸ περὶ τὴν ἡμίσειαν ὄραν ἀπέχον χωρίον του, ὅπως φέρῃ πρὸ ἕνα ψήσωσι αὐτὸν πούλαρδον, ὡς ἔλεγον, ὁ δ' ἕτερος ἀναρρήχθεις ἐπὶ τοῦ δένδρου προσεπάθει νὰ συλλάβῃ διὰ τῶν χειρῶν του τὸ πτηνόν, τὸ ὀποῖον προκειμένου νὰ συλληφθῇ, ἐπέτα εἰς ὑψηλότερα μέρος τῆς κυπαρίσσου πρὸς πείσμα τοῦ ἡλιθίου διώκτου του, ὅστις και οὗτος ἐμμένων βλακωδῶς εἰς τὸν σκοπὸν του ἀναρρήχτο ὄλονεν ἐπ' αὐτῆς, εἰς οὗ ἡ φιλοπαίγιον γλαυζὴ ἀπέπτη ἀφήσασα αὐτὸν κρεμάμενον, ὡς ἄλλον Ἀβασσάκω, ἀπὸ τοῦ δένδρου. Βλέπων δὲ ὁ μωρὸς ἐκεῖνος θηρευτῆς τὴν λείαν αὐτοῦ διαφεύγουσαν τῶν χειρῶν του, ἐφώνησε μετ' ὄργῃς πρὸς τὸ φεύγον πτηνόν: «Ἐ ὦρὲ, πετᾷς ἐπὶ και δὲν πετᾷ ἐώ:» και ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον, δώσας εἰς τὸ σῶμά του φορὰν πρὸς τὰ ἄνω ἀφῆθη ἀπὸ τοῦ δένδρου ἕνα πετάξῃ, τοῦθ' ὅπερ και κατώρθωσε... και! ὃν τρόπον και ἡ μακαρίτις συνάδελφός του γελῶντα τοῦ αἰσώπειου μύθου.

Μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει ἐκ τοῦ χωρίου ὁ ἕτερος μετὰ μεγάλου δαυλοῦ ἀνημμένου και βλέπει τὸν ἀδελφόν του ὑπτίως ἐξηπλωμένον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, νομίσας δὲ ὅτι οὗτος κατέφαγεν ὀλόκληρον τὸ πτηνόν, ἐξ οὗ χορτασθῆς κατὰ κόρον ἤδη ἐκοιμᾶτο μακαρίως, ὑπὸ τασαύτης κατελήθη ἀγανακτῆσεως, ὥστε ἀπειαινόμενος πρὸς τὸν ἐτοιμοθάνατον ἀδελφόν του: «Ἐ ὦρὲ, τῷ λέγει-ἔφαγες τὸν πούλαρδον; φάε και τὸ δαύλινα!» και ἀμέσως τῷ ἐνέπηξεν ἐπανειλημμένως τὸν κἀνοντα δαυλὸν ἐντὸς τοῦ ἡμιανόικτου στόματός του, ἀπαστείλας αὐτὸν μίαν ὄραν ταχύτερον εἰς τὰς αἰωνίους μονάς.

Ἀργαστόλιον

Γ. Χ. Μουχοπούλος.

Προλήψεις και δεισιδαιμονίαι Λαμιώτικες

Ὅταν κτυπήσῃ κανεὶς παιδί μετὰ τὸ σάρωμα, πρέπει ἀμέσως νὰ τὸ κτυπήσῃ γάμου (τὸ σάρωμα), γιατί ἄλλως δὲ θὰ μεγαλώσῃ τὸ παιδί ἄλλο κατὰ τὸ ἀνάστημα.

Τὸ ἀνεμοπύρωμα (ἐρυσίπελας) γιὰ νὰ γιατρευτῇ θέλει ἴτεμμα (γούστουμα).

Τὸ ἰτεῦμον δὲ ὡς ἐξῆς: λαμβάνουν τρεῖς πέτρες και τῆς τρίβουν ἀνὰ μίαν εἰς τὸ φλογισμένον μέρος; κατόπιν τῆς πετοῦν πίσω και λέγουσ «στὸν ὄχρὸ σου (ἐχθρό σου) νὰ πάρῃ» νομίζουσαι ὅτι τὸ πήρανε μετὰ τῆς πέτρες τὸ ἀνεμοπύρωμα; ἔπειτα καλύπτουσαι τὸ μέρος δι' ἐνὸς πανίου, θέτουσιν ἐπάνω ἕνα στρώμα λεπτὸν βαμβάκις και τὸ ἀνάβουν; τὸ βαμβάκι ἐν ᾧ καίγεται; λέγουσ κατὰ λόγια, ξόρκια λεγόμενα και τὰ ὀποῖα δὲν κάνει νὰ τὰ μαρτυρήσουσ!! ἀφ' οὗ τὸ ἐπαναλάβουσ τρεῖς φορές ἐπὶ τρεῖς κατὰ σειράν ἡμέρας τὸ ἀνεπύρωμα θεραπεύεται.

Εἶνε ἀληθέςτατον, ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ ἰτεύματος θεραπεύεται, ἀλλὰ οὔτε ἡ πέτρες, οὔτε τὰ ξόρκια, οὔτε ἄλλο τι ἐπενεργεῖ παρὰ μόνον ἡ θερμότης, διότι αὐτὴ ἡ ἀσθένεια διὰ νὰ θεραπευθῇ χρειάζεται θερμότητα.

Οἱ πρακτικοὶ τὸ θεραπεύουν ὡς ἐξῆς: πρῶτον τὸ καπνίζουσ καίνοντες κλώνων ξηρᾶς πέτριδος (φτέρης); ἔπειτα παρακτώουσι ἔλασμα χαλωμάτος ἢ ἄλλου οἰουδήποτε μετάλλου και τὸ πλησιάζουσι εἰς τὸ πάσχον μέρος, ὅσον εἶνε ὑποφερτὸν τοῦτο ἐπαναλαμβάνουσι πολλάκις και οὕτως ἐπέργεται ἡ θεραπεία.

Τὴν Τετάρτη και τὴν Παρασκευὴ δὲν κάνει νὰ κόβουσ τὰ νύχια τας; τὴν δὲ Κυριακὴ νὰ μὴ λούζωται, διότι δὲν θὰ προκόψου; εἶνε δὲ και τὸ ἐξῆς σχετικὸν δημῶδες ἔσμα διὰ ταύτην τὴν πρόληψιν:

Τετάρτη και Παρασκευὴ τὰ νύχια σου μὴ κόψης Κυριακὴ νὰ μὴ λουθῆς ἄν θέλῃς νὰ προκόψῃς.

Τὰ ψυχοσάββατα δὲν κάνει νὰ λούζωται; κανεὶς, γιατί θὰ ψωριάσῃ.

Ὅταν δὲ ἄλλοτε λούζωται; πρέπει τρεῖς

οράν, και ύπο μόνου αὐτοῦ διεξάγεται και «διοικεῖται πνευματικῶς καθὼς και αἱ λοι- »παὶ πατριαρχικαὶ ἐξαρχίαι, ἔχοντες τὴν »ἐπιτροπὴν τῆς πνευματικῆς ἐπιστάσεως »καὶ κυβερνήσεως ὑμῶν, και τὰς ἐπι- »πτοῦσας ὑποθέσεις διοικούντες τοῦ αὐτοῦ: »πέντημοστος οἰκονόμου κύρι παπάΔημη- »τρίου, προσέχοντος ἀκριβῶς και τὰ πάντα »διθύνοντος τῆ ἡμετέρα πατριαρχικῆ εἰ- »δηθεί τε, και ἀδεία... (1)».

Ἡ Ἐξαρχία δ' αὕτη ἦτο ὑποχωρημένη νὰ πληροῖν εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον μόνον 100 γρ. ἐτήσιως, ἀπέναντι τῶν ὄσων ἐπληρώνοντο εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον, τὰ ὅποια «εἰσοδήματα και δικαιώματα ἀ- »περ μέχρι τοῦ νῦν ὑπῆρχον ἀρχιερατικά, »παῦτα πάντα ἀποφαινομένη και διατάτ- »τουμεν ὡστε ἀπὸ τὸ νῦν και εἰς τὸ ἐξῆς »νὰ δίδονται πρὸς τὴν ἐν τῇ πατρίδι σας »κοινὴν (=κοινοτικὴν) σχολὴν χωρὶς νὰ »πλακῶνται [τις] ἐξ αὐτῶν οὐδόλως μέχρι και »τοῦ λεπτοῦ ὁμοίως νὰ δίδονται εἰς τὴν »αὐτὴν σχολὴν τῆς πατρίδος σας ἀπὸ μέ- »ρους τῶν δύο αὐτοῦ: ἱερῶν μοναστηρίων »πλὴν γροῖσα διακρίσια ἀπὸ τὸ καθ' ἐν πρὸς »εὐκολίαν τῶν ἐξῴδων τῆς σχολῆς, εἰς τὴν »ὁποίαν ἔχετε χρεὸς νὰ συντρέχετε και »κατ' ἄλλως τῶν τρόπων πρὸς φωτισμὸν τῶν »τέκνων σας και εὐκλειαν τῆς πατρίδος »σας.»

Διετηρήθη δ' ἀνεκμιθόλως οὕτω μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θεσσαλίας, ὅποτε τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας οὕσης αὐτοκε- »φάλου και ἡ Ἐξαρχία τῶν Τρικκέρων ἀποσπα- »σθεῖσα τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπα- »νεδόθη εἰς τὴν ἐπισκοπὴν Δημητριάδος εἰς »τὴ γεωγραφικῶς ὑπάγεται.

Ταῦτα και τοιαῦτα περὶ τῶν Τρικκέρων περὶ τῶν ὁποίων δύναται τις νὰ ἴδῃ πλείονα ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» 1905 και 1906, και ἐν τοῖς «Δελτίοις» τῆς Φι- »λαρχαίας ἐταιρείας «Ὁρθροσ» ἐξήγημένα ἐξ ἐγγράφων εὐρισκομένων ἐν ἀφρονίᾳ (δω- »ρηθέντων ἐκ Τρικκέρων πρὸ πολλοῦ) ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς ἐταιρείας ταύτης ἐνταῦθα. (Ἀλμυρὸς 8) 1906. Ἀστέριος Ἀλέξανδρος.

(1) «Ἐκκλ. Ἀληθεία», ὡς ἀνωτέρω.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ

Ἀπὸ μένα τοῦ Χαντζῆ Μιμήτ Ἐφέντη Χαν- »τῆ Ἀλῆ Μιμήτ πασά Κιοπροῦ! ὄγλου Δε- »σφερτάρ ἐφέντη 'στὸ Μπογάτι. σὲ σένα τὸν κα- »λεμιτῆ ἐφέντη τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. πού βγαίνει στὸ »Ἄτῆνα πολλὰ τὰ ἔτη σου και θέλουν βγαίνει. Μάντεμ μένα ντὲν ξέρεῖ γκράφει ντὲν ξέρεῖ ντὲν ξέρεῖ Γιοιανίνα, καὶ ἐντῶ μασιὰλλὰ Α.Ο. Δ.Ο. ντίνει παίρει και ροβαί: ἔκει: μπλό-μπλό. Ἰστὲ Τοῦρκοι, Γιοιανίνας, Ἀρμένιδες, Σιαμ- »λῆδες γκελῆς μετὸ κασιτὰ μας. Ἐνα Γιοι- »νάνη ξέρεῖ γκλῶσσα τούρκικη φασά, ξηγάει πα- »ραμῦτια οὐλα οὐλα σὲ Μουσαφι Ὀντασί. Βά! Βά! Βά! Καλέμια Ἀλῆ μετὸν Ἐρτά Κιοιτάπια. Ὅλο τὸ ντὲν ξέρεῖ. Μπαμπάδες, Σοφτάδες ἔχουν κοῦρῦμ! παίντι τους Α.Ο.Δ.Ο. Ἰστὲ ντάνουμ τί λένε τὰ τέσσαρα γκράμματα: Σήγαπα Τσιελμπή ἐφέντη μ' ντοβλέτι ντὲν κὸ μὴ κλη- »γάει: Α.Ο.Δ.Ο. μὰ ντίνεις ἐνα γκρόσι καιτὲ κροσί ντουλεῖά σου ζετὰ: ἰτὲν ἔκει. Μαζοῦς τέλω βγάνης Α.Ο.Δ.Ο. μουτρα, ἠμῆατῖα μου μου- »στάκιό μου, γένεια μου, σακί μου, μπουσουζί μου, γόβια, ποτάρια μου, ποτούργια μου, στέλνι μὲνα Α.Ο.Δ.Ο. Στέλνι: σένα μετῆτῖα ντὲν ξέρε: μετῆτῖα.

Σημειώσις. Τὴν πρωτότυπον και ἀφελθῆ ἐπιστολὴν, ἧς διορ- »θώσαμεν μόνον τὰς ἀνορθογραφίας, δημοσιεύομεν ὅπως ἔχει, εὐχαριστοῦντες τὸν εὐγενῆ ἀποστολὰ ταύτης, λυποῦμενοι μόνον διότι ἀλλεῖφι φωτο- »γραφίας δὲν δυνάμεθα νὰ πλάσωμεν εἰκόνα πρὸς δημοσίευσιν διὰ τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. Ὁ πόθος τοῦ Διφτε- »τάρ ἐφέντη πραγματοποιηθήσεται. Δωρεάν, διότι τὸ Α.Ο.Δ.Ο. τὸ ὅσωναι τὴν τιμὴν του διότι ἐκτιμᾶ- »ται ἀναγνωσκόμενον και εἰς Βαγδάτην.

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α.Ο.Δ.Ο.

Ἀύσις Ἀδελφῶν κλπ. τοῦ ἀριθ. 41 Ἐρώτησις 1.— Πένθος και ἀρά. Πολλοὶ μὰς ἀπέστειλαν τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἀλλ' εὐστοχότερα ὄσων ἐκρίθη ἡ ἀπάντησις αὐτοῦ τοῦ προτειναντος τὴν ἐρώτη- »σιν, ἔχουσα ὡς ἐξῆς, ποιητικῶς: Για τὸν γαμπρὸν τῆ συμφορὰ »συναγῆθησαν μὴ φορὰ τὸ «πένθος» καὶ ἡ κακὴ «ἀρά» Ἐνώθησαν τὰ μισαρά Ὕψως φιλιὰ, ὕψως χαρὰ καὶ ἐγέννησαν τὴν «Πενθέρ». Ε.Ν.Ν. Ἐρώτησις 2.— Πηλοῦ-πῆ. Ἄυτα: Σ. Θ. Α. (Λευκάκι).— Θεόδ. Ι. Μπακογιαν- »νόπουλος (Λαμία).— Π. Α. Παπαθανασίου (Πάτρα). Ἐρώτησις 3.— Δάμιας - Αἰγιαλῆς Ἄυτα: Σ. Θ. Α. (Λευκάκι). Ἄινγμα.— Σάτων - Ἰάτων. Ἄυτα: Θ. Ι. Μπακογιαννόπουλος (Λαμία).— Π. Α. Παπαθανασίου (Πάτρα).

ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ἌΝΕΥ ΣΥΡΜΑΤΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

Εἰς τί οὐνίσταται ὁ «ἄνευ σύρματος τη- »λέγραφος» — Πῶς δύο ἄνθρωποι δύ- »ναι ἀποστέλλονται ἐξ ἀποστάσεως. — Τὰ πει- »ράματα τοῦ κ. Μαίς. — Τὸ ἄνευ σύρ- »ματος τηλεφῶνον θὰ καταστήσῃ δυνα- »τὴν τὴν οὐνενοῦσιν μετὰ τὸ ὑποβρύχια.

Ὅταν, πρὸ τριακονταετίας περίπου, ὁ διάσημος ἀμερικανὸς Γιράρχου Μπέλλ, μετὰ πολυάριθμα πειράματα, ἔκαμε τὴν φωνὴν του ν' ἀκουσθῆ ἀπὸ ἐν δωμάτιον τῆς οἰκίας του εἰς ἄλλο διὰ μέσου τοῦ τηλεφῶ- »νου, ὁ κόσμος εἶχε κκαπλαγῆ διὰ τὸ μέ- »γεθος τῆς ἐφευρέσεως. Ὅλοι γνωρίζουν ὅ- »ποια ἄλλατα ἔχει τελευταίον ἐπιτελέσῃ ἡ βιομηχανία τοῦ τηλεφῶνου: πράγματι, ἀφ' ὅτου ἀνεκαλύφθη ὁ ἄνευ σύρματος τηλε- »γραφος, τὸ τηλεφῶνον φίνεται κατὰ ἀπλοῦ- »στατον και οὐδεμίαν προκαλεῖ ἐντύπωσιν.

Καὶ ὁ πολὺς κόσμος ἀκόμη ἤρχισε νὰ ἐννοῖ τὸ σύστημα τοῦ «ἄνευ σύρματος τη- »λεγράφου»: πῶς εἰς ἡλεκτρικὸς σπινθῆρ, ἀναδοθεὶς ἐκ τινος σημείου, μεταδίδει κυ- »μάνσεις τινὰς εἰς τὰ κύματα τοῦ αἰθέρος, αἱ ὅποια ἀναπαράγονται ἐκατοντάδες μιλ- »λίων μακρύτερα ὑπὸ μορφήν συνθηματικῶν σημείων. Ἀλλὰ τὸ γεγονός ὅτι τὴν σήμε- »ρον εἶνε δυνατόν δύο ἄνθρωποι νὰ συνδια- »λέγονται, καίτοι: πολλὰ ἑκατοντάδες ὑπερ- »δῶν τοὺς χωρίζουν, και τοῦτο χωρὶς νὰ τοὺς ἐνώησιν σῦρμα, και χωρὶς οὔτε καν τὴν γῆν νὰ μεταχειρίζωνται ὡς ἀγωγόν, τὸ πᾶσχα φίνεται, σχεδὸν ὑπερβῆινον τὰ ὅσα τῆς ἀνθρωπίνης φαντασίας. Τοιοῦτον τι ἐν τού- »τοις ἐγένετο, και ὀλίγα: τινὲς λεπτομέρειαι περὶ τοῦτου δύναται νὰ φησῶν ἐνδιαιρέ- »ρωςαι.

Εἰς τὴν τεροννὴν μικρὰν ἐπαυλίν του, ἐπὶ τῶν κλιτύων τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, ὄχι πολὺ μακρὰν τῶν Παρισίων, ὁ κ. Μαίς, ὁ ἐφευρέτης τοῦ «ἄνευ σύρματος τηλεφῶ- »νου», ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος και λε- »πτοφυῆς, με εὐγενῆ χαρακτηριστικά και παχὺν μύστικα λευκόν, με γένειον ζυρι- »σμένον εἰς ἐν σημείον, με ἄφθονον και βοστρυχῶδη πολὺν κόμην και με ὀφθαλ- »μοὺς ἀναδίδοντας ἀστραπὰς εὐφυίας, εὐη- »ρεστήθη νὰ ἐκθέσῃ ἐσχάτως γεγονότα τινὰ εἰς τὸν ἀνταποκριτὴν ἐνὸς ἀγγλικῆς πε- »ριοδικοῦ, και νὰ τῷ δείξῃ τὰ μέρη τῆς θαυ- »μαστῆς του ἀνακαλύψεως. Οὐδὲν τὸ ἀ- »πλοῦστερον αὐτῆς. Ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης κειμένης εἰς τὴν γωνίαν τοῦ κήπου του, τὴν εὐρισκομένην εἰς τὸ πλέον μεμακρυ- »σμένον ἀπὸ τῆς οἰκίας σημείον, ὑπάρχει μία τηλεφωνικὴ συσκευή συνεχομένη με τρεῖς μικρὰς συνήθεις κωδωνοστοιχίας, μίαν τολύ- »πην, και ἐν εἶδος μηχανήματος ἀποτελο- »μένου ἀπὸ συστρομμένα σύρματα χωρι- »σμένα ἀπ' ἀλλήλων διὰ μέσου τῶν ὁποίων τὸ ρεῦμα ἀπὸ τοὺς ἐν λόγῳ κώδωνας διερ- »χεται, και οὐδὲν πλέον. Παρομοίᾳ ἀκρι- »βῶς συσκευή εὐρίσκεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐφευρέτου, τὸ βλέπον εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὸ ἄλλο ἔσχατον ἄκρον τῆς οἰκίας μετὸν κή- »πον και εἰς τὸ ἀπώτατον σημείον ἀπὸ τὴν πρῶτην συσκευήν, χωρίζομένην ἀπὸ αὐτὴν διὰ πολλῶν πυκνῶν τοίχων, θυρῶν και πε- »ραθῶρων.

Ὅστις βάλλῃ τὸ αὐτί του εἰς τὸ πρὸς τοῦτο μέρος μίαν ἐκ τῶν συσκευῶν δύναται ν' ἀκούσῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν τί λέγεται εἰς τὴν ἄλλαν συσκευήν. Αἱ οὕτω διὰ τοῦ κε- »νοῦ ταξειδεύουσαι δυνήσεις εἶνε κατ' ἀνάγκη ἀσθενεῖς, ἀλλ' εἶνε καθαρῶταται και ἐναργέσταται, τὸ ὅποιον δὲν συμβαίνει μετὰ τὸ κοινὸν τηλεφῶνον.

Ἡπρὸ πέντε ἐτῶν, εἰς ἄκρον Γερμανόν, λέγει ὁ κ. Μαίς, και μετέπειτα εἰς τὸν Πύρ- »γον τοῦ Μαρσαί, ἔκαμα σειρὰν πειραμάτων ἐπὶ τῆς ἄνευ σύρματος τηλεφωνίας και τη- »λεγραφίας, ἔχων τὴν γῆν ὡς ἀγωγόν. Τὰ πειράματα δὲν ἀπέφεραν ἀποτέλεσμα, μο- »λονότι με κατέστησαν ἱκανὸν ν' ἀποκατα- »στήσῃ συκοινωνίαν εἰς ἀπόστασιν τριῶν χιλιομέτρων (δύο περίου μιλλίων.) Ἐν ἔτος ἀργότερον εἶχα ἐγκαταστήσῃ ἀσύρματον τηλεφωνικ. συκοινωνίαν μεταξὺ Τουλῶνος (Γαλλία) και Αἰακίου (Κορσική), ἀπόστασιν ὑπερβῆινουσαν τὰ 300 χιλ- »όμετρα, χρησιμοποιῶν τὴν θάλασσαν διὰ τὴν μεταδίδοσιν τῶν ἡλεκτρικῶν ρευμάτων. Ἀλλὰ τὰ ἐδῶ πειράματά μου εἶνε πολὺ μακρὰτεράς σημασίας. Εὐρίσκονται, φυ- »σικά, ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν των, και ἡ ἀπό- »στασις μέχρι τῆς ὁποίας δύναται νὰ ὀμιλῆ- »ται εἶνε περιορισμένη, ἀλλὰ και τὰ ὄργανα τῶν ὁποίων κάμνω χρῆσιν εἶνε ἀκόμη λίαν πρωτογενῆ.

Τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἐφευρέσεώς μου εἶνε ἀπειράριθμα. Διὰ νὰ περιορισθῶ νὰ ἀ- »ναφέρω ἐν μόνον ἐξ αὐτῶν, θὰ ἀποβῆ δυ- »νατὴ ἡ συνεννόησις με ὑποβρύχιον πλοῖον εἰς τινὰ ἀπόστασιν ὑπὸ τὸ ὕδωρ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος οὔτε ἡ μετὰ ἡ ἄνευ σύρματος τη- »λεγραφία, οὔτε τὸ σημερινὸν τηλεφῶνον ἐ- »πέτυχον ποσῶς νὰ συκοινωνήσουν με τοὺς ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἄνθρωποι. Τὸ ἀσύρματον τηλέ- »φῶνον ὑπερπηδᾷ ἄλλας τὰς δυσχερεῖας αἱ ὅ- »ποια παρουσιάζονται μετὰ τὰ ἄνω μεσα. Ὅποιας τῷ ὄντι ἐκδουλεύσῃ θὰ παρᾶσχη ἐν καιρῷ πολέμου, ὅταν ὁ στόλος πλέει εἰς τὰχύτὰ ὕδατα ὅπου και τὰῦτοὑποβρύχια! Και φρονῶ, ἐπιλέγει ὁ κ. Μαίς, ἐγγίξει: ἡ ὥρα καθ' ἣν τὸ ἀσύρματον τηλέφῶνον θ' ἀποβῆ σοβαρὸς ἀντίπαλος εἰς τὴν ἀδελφὴν του, τὴν ἀσύρματον τηλεγραφίαν».

Καὶ μία πρόδοσις εἰς τὰ σφαγεῖα. Εἰς τὰ σφαγεῖα τοῦ Βερολίνου θὰ ἐφαρ- »μοσθῆ νέα μέθοδος διὰ νὰ φονεύουν τὰ βῶ- »δια. Εἰς τὸ ἐξῆς τὸ βῶδι θὰ φονεύεται ἀκα- »ριαίως μετὰ μίαν βολὴν διευθυνομένην αὐτο- »μάτως κατὰ τοῦ μετώπου του. Ἐνῶ πρότερον τὰ ἐφόνευον με κτυ- »πήματα σφύρας. Οἱ Κινέζοι ἔχουν ἀπειροὺς τρόπους διὰ νὰ κατασκευάζουν πολυποικίλα ἐπι- »δόρπια. Κατασκευάζουν ἀκόμη και τηγανί- »τας ἀπὸ τριαντάφυλλα. Ἰδοὺ πῶς γίνεται ἡ κατασκευὴ των: Τὰ φύλλα τῶν ρόδων ρίπτονται εἰς βράζον ἐλαιον ἀφῶ πρότερον βουτηχθῶν μέσα εἰς τὴν ζύμην. Τὴν μέθοδον αὐτὴν τὴν ἔχουν ἤδη υἱοθετήσῃ πολλὰ ἀγγλικά ἐστιατόρια. Οἱ διοργανῶται μίς μεγάλης μουσι- »κῆς ἐορτῆς εἰς τὸ Λονδίον κατεσκεύασαν ἐν παμύγεθος τύμπανον τὸ ὅποιον ἔχει τεσσάρων μέτρων ὕψος. Πάνσιον τῆς Μονρεάλης, εἰς τὸν Κα- »ναδά, ὑπάρχει μία γαλλικὴ ἀρχαίότης. Ἡ ἀρχαίότης αὕτη εἶνε εἰς πύργος κτισθεὶς κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα ὑπὸ τῶν Γάλλων. Ὁ πύργος ἔχουσιμειεν εἰς τοὺς Γάλ- »λους ὡς θέσις διὰ νὰ ἀμύνωνται κατὰ τῶν Ἐρυθροδέρμων. Εἰς ἀκροβάτης ἐθαυμάσθη τελευταίον εἰς τινὰ τῶν πλατειῶν τοῦ Λονδίνου ὅπου ἔκαμε τὰ ἐναερία του πηδηματα ἐπὶ μονο- »κύκλου ποδηλάτου, τὸ ὅποιον συναπεκό- »μιζε μαζί του εἰς τὸν ἀέρα.

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Καὶ μία πρόδοσις εἰς τὰ σφαγεῖα. Εἰς τὰ σφαγεῖα τοῦ Βερολίνου θὰ ἐφαρ- »μοσθῆ νέα μέθοδος διὰ νὰ φονεύουν τὰ βῶ- »δια. Εἰς τὸ ἐξῆς τὸ βῶδι θὰ φονεύεται ἀκα- »ριαίως μετὰ μίαν βολὴν διευθυνομένην αὐτο- »μάτως κατὰ τοῦ μετώπου του. Ἐνῶ πρότερον τὰ ἐφόνευον με κτυ- »πήματα σφύρας. Οἱ Κινέζοι ἔχουν ἀπειροὺς τρόπους διὰ νὰ κατασκευάζουν πολυποικίλα ἐπι- »δόρπια. Κατασκευάζουν ἀκόμη και τηγανί- »τας ἀπὸ τριαντάφυλλα. Ἰδοὺ πῶς γίνεται ἡ κατασκευὴ των: Τὰ φύλλα τῶν ρόδων ρίπτονται εἰς βράζον ἐλαιον ἀφῶ πρότερον βουτηχθῶν μέσα εἰς τὴν ζύμην. Τὴν μέθοδον αὐτὴν τὴν ἔχουν ἤδη υἱοθετήσῃ πολλὰ ἀγγλικά ἐστιατόρια. Οἱ διοργανῶται μίς μεγάλης μουσι- »κῆς ἐορτῆς εἰς τὸ Λονδίον κατεσκεύασαν ἐν παμύγεθος τύμπανον τὸ ὅποιον ἔχει τεσσάρων μέτρων ὕψος. Πάνσιον τῆς Μονρεάλης, εἰς τὸν Κα- »ναδά, ὑπάρχει μία γαλλικὴ ἀρχαίότης. Ἡ ἀρχαίότης αὕτη εἶνε εἰς πύργος κτισθεὶς κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα ὑπὸ τῶν Γάλλων. Ὁ πύργος ἔχουσιμειεν εἰς τοὺς Γάλ- »λους ὡς θέσις διὰ νὰ ἀμύνωνται κατὰ τῶν Ἐρυθροδέρμων. Εἰς ἀκροβάτης ἐθαυμάσθη τελευταίον εἰς τινὰ τῶν πλατειῶν τοῦ Λονδίνου ὅπου ἔκαμε τὰ ἐναερία του πηδηματα ἐπὶ μονο- »κύκλου ποδηλάτου, τὸ ὅποιον συναπεκό- »μιζε μαζί του εἰς τὸν ἀέρα.

COEURE CANTU ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΝ ΧΩΡΙΟΥ

Ὅλιγον ἔτι ἀπέχον τῆς ὑψίστης κορυφῆς τοῦ ὄρους, ἐνθα διενούμην νὰ ζήτησω κα- »τάλυμα ὅπως διέλθω τὴν νύκτα, ὅποτε διέκρινα περιπεφραγμένον κοιμητήριον, τοῦ ὁποίου οὐδὲν ἄλλο σημείον ἐφάνετο εἰμὴ σταυρὸς και κρᾶνιον ἀκόμψως ἀναγεγλυμ- »μένα ἐπὶ τοῦ τοίχου διὰ μολύβδου και ἔτε- »ρον σταυρίδιον ἐκ δύο ξύλων ἐλάχιστα ἐπε- »χειρασμένον ὀρθούμενον ἐν τῷ μέσῳ. Ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ τελευταίου τούτου ἴσαστο γυ- »νὴ γονυπετῆς μετὰ τοσαύτης εὐσεβείας προσευχομένη, ὡστε και ἐμὲ αὐτὸν ἐνέπλη- »σεν ἱερᾶς κατανύξεως. Εἶδον πολλὰκις τὰ πομπῶδη κοιμητήρια τὰ ὅποια αἱ πόλεις παρασκευάζουσιν ἵνα καταστήσῃσιν ἤττον πένθιμον τὸν τόπον, ὅπου οἱ καταπεποννημένοι θνητοὶ ἀποθέτου- »σι τέλος τὴν βραδίαν ἄλυσιν τῶν τερψιθύ- »μων ἐλπίδων, ὑπὸ τῶν ὁποίων καθ' ἅπαντα τὸν βίον βαυκαλιζόμενοι, σύρουσι ταύτην ὅπισθεν ἐαυτῶν ἀπὸ τοῦ λίκνου μέχρι τοῦ φερέρου. Ἐκεῖ στῆλαι ἐπιτιμῆριοι, θό- »λοι μεγαλοπρεπεῖς, εὐχὰς τετορνευμένα ἐπιγράμματα, φιλόδοξοι στέμματα, ζωγρα- »φητοὶ πίνακες και ἀγάλματα, συμμετρία νεκρικῶν δένδρων, θέλγουσα δυσαρμονία εὐανθῶν θάμνων. Ἐκεῖ λυγνάκια, τὰ ὅποια διατηρεῖ ἀνεμμένα ἡ καθῆμερὴν τῶν οἰ- »κείων φροντίς, ἐργόμενον ὅπως προσφέρωσι τὸν στεναγμὸν αὐτῶν ὡς ἀνακούφισιν πρὸς προσφιλεῖς νεκροὺς, ἔως οὗ ἡ πάροδος τῶν ἐναιαυτῶν και ἡ ἀδιάκοπος διαδοχὴ τῶν ἀν- »θρωπίνων τυχῶν ἀμαρυγῶση στρέφουσι ἀλλα- »χοῦ ἡ τελείως ἐξαλειφουσα τὴν πρὸς ἐκεῖ- »νων συμπάθειαν. Ὡ! Τότε πλέον;... Ὁ λυγνάκιος ἀποσβέννεται, τὰ κατὰ τὸν

Ὀκτώβριον μακρᾶθεντα ἄνθη δὲν ἀναθά- »λουσι μετὰ τοῦ Ἀπριλίου και ἐπὶ τέλους τὸ κεχαραγμένον ἢ ἐσκαλισμένον ἐπὶ τοῦ μνήματος ὄνομα ἀπαλείφεται ὑπὸ τοῦ παγ- »δαχάτορος χρόνου, τοῦ ὁποίου τὸ βραδὺ πλὴν σταθερὸν πλῆγμα θέλει κατασυντρίψει τὰ γιγαντώδη μαυσωλεῖα και αὐτὰς τὰς πυραμίδας τῆς Αἰγύπτου. Ταῦτα πολλάκις εἶδον και συνεκίνησαν πάντοτε τὴν ψυχὴν μου, ἀλλ' οὐδέποτε ὅμως τόσον ὅσον τὸ τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου χωρίου κοιμητήριον ἐν τῇ ἀπλότητι αὐτοῦ.

Ἐδῶ ὁ ἄνθρωπος ἀναπαύεται ἐν μέσῳ πλῆθους γυναικῶν. Ὁ ἐπισκεπτόμενος τὸ νεκροταφεῖον τοῦτο δύναται (παρὰ τοῦ τυ- »χῆτος χωρικοῦ νὰ πληροφορηθῆ ὅτι: «Ἐν- »ταῦθα κεῖται ὁ τάδε: ἐκεῖ πρὸς τὰ πλάγια εἶνε τεθαμμένος ὁ δεῖνα: ἐκεῖ ἐν τῷ ὑψώ- »ματι κοιμῶνται τὸν αἰώνιον ἐκείνοι...»

Ὅσάκις ἔκτοτε συνήντων, μετὰ τὴν τέ- »λεσιν ἐορτασίου ἐσπερινῆς ἀκολουθίας εὐ- »σεβεῖς ὀμίλους χωρικῶν, ἀνδρῶν και γυναι- »κῶν, μεταβαίνοντας ὅπως ἐπισκεφθῶσι δυ- »στυχεῖς νεκροὺς και ἤκουον αὐτοὺς ἐπανα- »λαμβάνοντας καθ' ὅδον προσευχῆν, τὴν ὁ- »ποίαν βεβῆως δὲν ἤνουν, ἀλλ' ἠσθάνοντο, συνεινούμην μέχρι τῶν μυριακτάτων τῆς καρδίας: ὅτε δὲ μετ' ὀλίγων ἐβλεπον αὐτοὺς γονυπετεῖς πρὸ τοῦ κηλιδιώματος, ὁπῶθεν πάντες μέλλουσι ποτε νὰ εἰσελθῶσιν ἵνα μὴ ἐξέλθωσι πλέον, νὰ δέωνται τοῦ Θεοῦ ὅπως παρᾶσχη αἰώνιαν ἀνάπαυσιν και ἀτίδον πῶς εἰς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἡ πίστις ἰσυνδέει μετ' ἡμῶν και πέραν ἐτι τοῦ τάφου, ἀνυ- »ψοῦτο ὑπέροχος ἐν τῇ συνειδήσει μου ἡ ἰδέα τῆς ἀγίας ἡμῶν θρησκείας, ἣτις εἶναι θεμε- »λιωμένη ἐπὶ ἀγάπης τόσον ἐδραίας ὡστε οὐδ' αὐτὸς ὁ θάνατος νὰ μὴ δύναται νὰ τὴν διαρρήξῃ, ἐπὶ στοργῆς τοσοῦτω μᾶλλον ἀ- »γνῆς και ὑπερτέρας παντῶν ἀνθρωπίνου συμ- »φεροντος, καθ' ὅσον δὲν ἀνεμνεῖ ἀμοιβὴν τινὰ, ἢ τοῦλάχιστον δὲν προσδοκᾷ ταύτην ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἵπεροπτικὴ Ἐπιστήμη! Ἵπομειδῆς σαρκαστικῶς και μετὰ τοῦ δικηθῆου ἐν τῇ χειρὶ και μετὰ τῶν ψυχρῶν ὑπολογισμῶν ἐγείρεις ἀγερώχως τὴν κεφαλήν βροντοσφω- »νοσά μοι: Ἄπατή! Ἀλλὰ και ἐν ἤτο τοιαύτη διατί νὰ τὴν ἀφαιρέσῃς ἀπὸ τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀφοῦ αὕτη και μόνη ἐνσταλά- »ζει βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὰς ὑπὸ τῶν βιοτικῶν συμφορῶν και τῆς ἀπελπισίας κα- »τατρυχωμένους ψυχάς; — (Μετὰφρασις Γεωο. Χ. Μοσχοπούλου. Ἀργιστοῦλιον).

ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Ὁ ἐναέριος ταχυδρόμος. — Ἀποστολὴ ἐ- »πιστολῶν μετὰ τάχος 250 μιλλίων τὴν ὥραν. Ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ἡλεκτρισμοῦ ὡς κινητηρίου δυνάμεως πολλὰ δοκιμαί ἔ- »χουν γίνῃ ὅπως ἐλαττωθῆ ὁ χρόνος ὁ ἀπκι- »τούμενος πρὸς ἀποστολὴν εἰδῶν διὰ τοῦ ταχυδρομείου, ἀλλ' ἤκιστα ἐτελεσφόρησαν, και, τὴν σήμερον ἀκόμη αἱ ἐπιστολαὶ ἀπυ- »στέλλονται μετὰ ταχύτητα ὄχι μεγαλῆτεραν τῆς πρὸ εικοσαετίας. Τὸ 1893, μεγάλως ἐκίνησε τὴν προσο- »χὴν τῶν ταχυδρομικῶν κύκλων ἡ ἀγγελία, ὅτι ὁ δόκτωρ Δόλβερ, διάσημος ἡλεκτρο- »λόγος τῆς Βοστώνης, ἐφευρε μέσον ὅπως οἱ ταχυδρομικοὶ σάκκοι ἀποστέλλονται: μετὰ ταχύτητα 100 μιλλίων τὴν ὥραν. Τὸ σύ- »στημα του συνίστατο εἰς διπλὴν σιδηροδρο- »μικὴν γραμμὴν ἐγειρομένην 4 ἔως 5 πόδας ἄνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, μετὰ σιδη- »ροδρόμους δηλαδὴ ὁμοίους μετὰ τοὺς συνή- »θεις, ἀλλὰ πολὺ μικροτέρων διαστάσεων. Τὰ διὰ τοὺς ταχυδρόμους. σάκκοις προωρι- »σμένα βαγόνια ἦσαν κυλινδρικά τὸ σχῆμα και μυτηρὰ εἰς τὰς δύο ἄκρας, διὰ νὰ ἐλκτο- »τοῦται εἰς τὸ ἐλάχιστον ἢ ἀντίσταςαι τοῦ ἀνέμου. Τῆς κινητηρίου δυνάμεως οὕσης ἡ- »λεκτρικῆς, ἀπητῆτο νὰ ἐπιτευχθῆ ταχύ- »της 100 μιλλίων τὴν ὥραν. Ἐκαστον τα- »χυδρομ. βαγόνι ἦτο ἱκανὸν νὰ φέρῃ βάρος ἀπὸ 130 ἔως 200 λιτρῶν. Θαυμασία πράγ- »ματα προσεδοκῶντο ἀπὸ αὐτὸ τὸ σύστημα και πολλοὶ ἐπινοητικοὶ ἄνθρωποι ἀνέλα- »θον νὰ τὸ τελειοποιήσουν. Ἀλλὰ τέλος τὸ σύστημα ἐγκατελείφθη ὡς ἐκ τῶν δυσχε- »ρειῶν, ὡς λέγεται, τὰς ὁποίας εἶβον εἰς τὰς ἀνωφερείας και εἰς τὰς στροφάς. Ἀλλῃ ἐφευρέσεις πλέον πρόσφατος εἶνε ἡ

του Δανου δρ. Άνδερσεν, οστις διὰ συστήματος μαγνητῶν επέτυχεν νὰ κατασκευάσῃ τραῖνον ἰκανὸν νὰ βαῖνῃ μὲ τάχος 250 μιλίων τῆν ὥραν.

Ὁ δρ Άνδερσεν κατ' ἀρχὰς προώρῳζε τὸ ἀμαγνητικὸν τραῖνον τοῦ δι' ἐπιβάτας· ἀλλ' ἐπειδὴ ὀλίγοι ἀνθρώποι ἐφάνησαν διαθεθεμένοι νὰ ταξιδεύουσιν μὲ τοιοῦτον τάχος, ἀπεφάσισε νὰ τελειοποιήσῃ τὸ σύστημα τοῦ πρὸς ὄφελος τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας. Ἀκόμη καταγίνεται εἰς τὴν ἐφευρέσειν του, καὶ ἴσως περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους ἀνακοινώσῃ ὅτι τὴν ἤγαγεν εἰς πέρας.

Ἄλλ' ἐξ ὧν τῶν μεθόδων τὰς ὁποίας ἔχουν ἐπινοήσῃ πρὸς αὐξήσιν τῆς ταχύτητος τῆς ταχυδρ. ὑπηρεσίας, ἡ περιεργότερα καὶ πλέον ἐνδιαφέρουσα εἶνε ἡ τοῦ κ. Πισιτέλλη, ἐν Ρώμῃ, ἡ ὁποία ἤδη ὑπέστη πολλὰς δοκιμὰς ἀπὸ τῆν Ἰταλικὴν Κυβέρνησιν. Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἐπιστολαὶ καὶ δέματα δύνανται νὰ ἀποστέλλωνται μὲ ταχύτητα 250 μιλίων τῆν ὥραν καὶ μὲ ἐλαχίστην πιθανότητα κινδύνου. Ἐπι πλέον, ἡ δαπάνη τῆς μεταβίβασεως εἶνε οὐσιωδῶς μικροτέρα, καὶ ἡ παραδοχὴ τῆς θὰ ἐπιφέρει εἰς τὴν Κυβερνήσιν ἐτήσιαν οἰκονομίαν πολλῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων λιρῶν.

Διὰ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ κ. Πισιτέλλη, τὴν ὁποίαν ἀποκαλεῖ «Ἐναέριον Σύστημα πρὸς μεταφορὰν ταχυδρ. σάκκων», σύρματα στήνονται ἀπὸ κοσσάλου εἰς πᾶσαλον εἰς ὕψος τοῦλάχιστον 45 ποδῶν, ἡ καὶ πλέον. Τὰ κιβώτια τὰ περιέχοντα δέματα ἢ ἐπιστολάς εἶνε ἐφωδιζόμενα μὲ τροχοὺς οἱ ὁποῖοι κυλῶνται κατὰ μήκος τῶν συρμάτων μὲ ταχύτητα κατὰ βούλησιν. Τὰ κιβώτια αὐτὰ εἶνε κατασκευασμένα ἀπὸ ἀλουμίνιον καὶ εἶνε ἐλαφρότατα καὶ τοῖ στερεώτατα ὡς νὰ ἦσαν ἀπὸ γάλυθα. Ἐκαστον ἀνέχεται βάρους 60 λιτρῶν, καὶ προτοῦ ἐξαποσταλῆ σφραγίζεται μὲ τὴν σφραγίδα τῆς Κυβερνήσεως ἀπαράλλακτα ὡς οἱ ταχυδρομικοὶ σάκκοι. Αἱ θέσεις αἱ βασιτάζουσαι τὰ σύρματα εἶνε τοποθετημένα εἰς ἀπόστασιν 300 ποδῶν, καὶ ἐκάστη φέρει δύο θήκας συρμάτων, εἰς τρόπον ὥστε τὰ κιβώτια δύνανται νὰ λαμβάνουν μίαν ἐκ τῶν δύο διευθύνσεων χωρὶς φύδον συρτάσεως.

Τινὲς ἀπεισιδόδοι ἐξακρατήρησαν τὸ τοιοῦτο εἶδος ἀποστολῆς ταχυδρομικῶν εἰδῶν ὡς ἐπικίνδυνον, λαμβανόμενον ὑπ' ὕψιν τῶν κλεπτῶν. Ἄλλ' ὁ κ. Πισιτέλλη ἔχει τελειῶς προνοήσει διὰ τὸ πρᾶγμα καὶ ὑπόκειται ὅτι ὅλοι ὅσοι θὰ ἐπιχειρήσουν νὰ σταθῶν πρὸ τῶν ταχυδρ. κιβωτίων μὲ προθέσεις λοποδουτικὰς θὰ δεχθῶν ὄθησιν τόσον σφοδρὰν ὥστε δὲν θὰ τοὺς ἔχη πλέον ἐπιθυμία νὰ λάθουν οἰονδήποτε ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐφευρέσειν του.

Τρόντι λίαν ἀπίθανον φαίνεται τὸ νὰ ζητήσῃ κλέπτης τις νὰ σταματήσῃ κιβώτιον 60 λιτρῶν τρέχον μὲ ταχύτητα 250 μιλίων τῆν ὥραν, εἴτε εἶνε τοῦτο πεπληρωμένον δι' ἠλεκτρισμοῦ εἴτε μὴ. Μικρὸς φόβος ὅθεν ὑπάρχει διὰ κλέπτας.

Ἐκαστον ταχυδρ. κιβώτιον εἶνε ἐφωδιζόμενον μὲ ἠλεκτρικὸν κινήτην διὰ τοῦ ὁποίου κανονίζεται τὸ τάχος τῆς πορείας του. Ὁ ἐφευρέτης βεβαίως ὅτι τόσον δύναται ἡ ταχύτης νὰ κανονισθῇ ὥστε θὰ δύνανται ν' ἀποστέλλωνται ἕως 4000 κιβώτια τῆν ὥραν, τῆς ἀποστάσεως μεταξὺ ἐκάστου κιβωτίου οὔσης 100 ὑπερῶν. Καθὼς δὲ ἐκαστον κιβώτιον θὰ φέρῃ ὕλικὸν βάρους 60 λιτρῶν, ἐν μόνον σύρμα ἄρα θὰ εἶνε προωρισμένον νὰ βασιτάζῃ βάρους ὑπερβαίνον τοὺς 107 τόνους.

Τὸ βάρος φαίνεται λίαν ὑπερβολικὸν δι' ἐν σύρμα, ὅσον στερεὸν καὶ ἂν εἶνε, ἀλλ' ὁ ἐφευρέτης διακηρύττει ὅτι τὸ βάρος θὰ κτανέμεται κατὰ τρόπον τοιοῦτον ὥστε δὲν θὰ ὑπάρχῃ τρόπος θραύσεως τοῦ σύρματος. Ἐπι πλέον, ὡς ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τῶν θέσεων θὰ συμπίπτῃ μὲ τὴν μεταξὺ τῶν κιβωτίων, ἔπειτα ὅτι οὐδέποτε δύο θέσεις θὰ συμβαίνει νὰ ὑποβασιτάξουν πλέον τῶν 60 λιτρῶν.

Ἐν ἡ περιπτώσει τὸ σύστημα τοῦ κ. Πισιτέλλη γίνῃ παραδεκτὸν, ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις ὑπελογίζει ὅτι, ἡ χώρα τῶν τοῦλάχιστον, δὲν θὰ λαμβάνῃ ἀνάγκην νὰ ἐξαποστέλλῃ πλεόντερα τῶν 100 κιβωτίων καθ' ὥραν, τὸ ὁποῖον δίδει ἀπόστασιν δύο περιπου μιλίων μεταξὺ ἐκάστου κιβωτίου.

Τὸ σύστημα αὐτὸ δὲν εἶνε οὔτε δαπανηρὸν. Πιστεύεται ὅτι ἡ ἐναέριος ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία τοῦ Πισιτέλλη θὰ ἀποδειχθῇ ἡ

εὐθηνωτάτη ἀπασῶν. Πιστεύεται ἀκόμη ὅτι πολὺ ταχέως ἢ ἐφευρέσει θὰ υἱοθετηθῇ ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴν καὶ συνεπῶς ἀπὸ πᾶσαν προεδρευτικὴν χώραν.

ΑΠ' ΟΔΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΟΥ

Τὸ ὄρος Σαγκάϊ, εἰς Ἑκουαδόρ, εἶνε τὸ πλέον ἐνεργὸν ἠφαιστειὸν τοῦ κόσμου. Ἐνεργεῖ διαρκῶς ἀπὸ τοῦ 1728. Διακρίσται ἐξήκοντα ἑπτὰ ἐκρήξεις ἐμετρηθησάν εἰς μίαν ὥραν.

Ἐν μόνον δένδρον ἀνακάρδιον (ἀκαζοῦ) εἰς Ὀνδούρην ἐκόπη ἐσθλάτως εἰς σάνιδας αἱ ὁποῖαι πωληθεῖσαι εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Ἐυρώπης ἀπέφερον ποσὸν ὑπαιροβαίνον τὰς 2,000 λίρας.

Τῆς ναυμαχίας τοῦ Ναυαρίνου, ἥτις ἐγένετο τὴν 20 Ὀκτωβρίου 1827, ὁ μόνος γνωστὸς ἐπιζῶν Ἄγγλος ἀγωνιστὴς εἶνε ὁ Τζὼν Σταίνερ, ὅστις ἔτι ἀκόμη εἰς Βινστίδ τῆς Ἀγγλίας, πλησίον μίαις νήσου τοῦ Οὐάϊτ.

Εἰς τὴν πόλιν Κλιγγεμβέργην τῆς Γερμανίας οἱ φόροι εἶνε ἀγνωστοί. καὶ ἐφέτος 10 λίραι ἐπληρώθησαν εἰς κάθε πολίτην ἀπὸ τὰ κέρδη τῶν πληρωκτικῶν ἔργων τοῦ δήμου.

Ἡρόταξις γάμον εἰς μίαν μπάλλα βάμδακος. Εἰς μίαν μπάλλα βάμδακος παραδοθεῖσαν εἰς τὸ ἐργοστάσιον τῶν κυρίων Βουὸ καὶ Γιού, εἰς Μιδλετῶν τῆς Ἀγγλίας, εὐρέθη μία σμειώσις περιέχουσα τὰ ἐξῆς: «Αὐτὴ ἡ μπάλλα βάμδακος ἐσκευασθῆ ὑπὸ τοῦ Α. Σ. Ἀλλῶν εἰς Ποστμπρόφ, Τεξάς» εἶνε Ἡολίχην βορειοδυτικῶς τοῦ Τεξάς, μὲ πληθυσμὸν ἐκ 500 περίπου κατοίκων. Ἡ συγκομιδὴ ἦτο πολὺ ἀσχημὴ ἐδῶ ἐφέτος. Ἡ παροῦσα μπάλλα ἐσκευασθῆ τὴν 1 Ἰανουαρίου 1906. Στείλατέ μου τὸ ὄνομα καὶ τὴν διευθύνσιν μίαις νόστιμης νέας, ἠλικίας εἰκοσὶ ἑτῶν, ἡ ὁποία θὰ ἐπιθυμῆ ν' ἀνοίξῃ ἀλληλογραφίαν μὲ ἕνα νέον τοῦ Τεξάς εἰκοσιτριῶν ἑτῶν.»

Ἐὰν αἰφνης οἱ ὠκεανοὶ ἀπεξηραίνοντο, διὰ νὰ γεμισθῶν οἱ ποταμοὶ τῆς γῆς τὰς ἑβραϊστικὰς κοίτας τῶν θὰ ἐχρεάζοντο 35,000 ἑτη.

Εἶνε ἐξηκριθῆναι, ὅτι ἕως 40 ἑκατομμύρια ζῶων φονεύονται καθῆ ἡμέραν διὰ τὰ γουναρικά των.

Ὅλος ὁ ἐν κυκλοφορίᾳ χρυσὸς θὰ ἤδύνατο νὰ χωρέσῃ ἐντὸς θαμνατοῦ ἔχοντος 45 ποδῶν μήκος, 25 ποδῶν πλάτος καὶ 25 ποδῶν ὕψος.

Τὸ πρῶτον ὑποδρόχον τηλεφωνικὸν καλῆ-διον ἐτέθη τῇ 1888 μεταξὺ Μοντεβίδεο καὶ Λαπλάτας.

Οἱ Γερμανοὶ ἐδαπάνησαν τοῦλάχιστον 212 ἑκατομμύρια διὰ τὴν ὁχύρωσιν τοῦ Στρασβούργου.

Ὁ ποταμὸς Ἀμαζὼν περιέχει ὑπὲρ τὰς 2,000 διαφορετικῶν εἰδῶν ἰχθύων.

Πολὺ δυνατόν τὰξί μεμνημένον μὲ ζάχαριν φονεύει τὰς μυτὰς.

Ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ κόσμου ἕνας ἐπι τῶν ἑπτὰ δὲν ἔχει ὠρισμένην κατοικίαν.

Εἰς θερμοκρασίαν 770 ἑκατονταγράμμων ὁ αἰθρὸς χάνει τὰς μαγνητικὰς του ιδιότητας.

Τὸ αὐτοκίνητον δὲν εἶνε νέα ἐφευρέσις. Μία ἀμαξα χωρὶς ἵππους κινουμένη διὰ μηχανισμοῦ ἐφευρέθη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ ἔτος 1748.

Ἡ πόλις Οὐοσθόφεν τῆς Γερμανίας διατηρεῖ ἀκόμη ἐν ἰσχύϊ μίαν παλαιὰν διατάξιν ἡ ὁποία ἀπαγορεύει εἰς τοὺς πάντας νὰ βαδίζουσι εἰς τὸν δρόμον μὲ ἀναμμένον σιγάρον.

Ἡ Κίνα ἔχει ἐκδώσει τὸ ἀρχαιότατον γνωστὸν λεξικὸν περὶ τὸ 1190 π.Χ.

20,000,000 τετραγωνικὰ μίλλια τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς μένουσι εἰσέτι ἀνεξερεύνητα.

Ἡ Φινλὰνδία εἶνε ἡ μόνη βρετανικὴ ἀποικία ἐνθα οἱ αὐτόχθονες πληρώνουν τοὺς φόρους των εἰς εἶδος κυρίως εἰς κοκκοκάρνα.

Τὸ δεκαπλετον ταχυδρομικὸν τέλος ἀντι τοῦ εἰκοσαλέπου εισάγεται τὸν μῆνα τοῦτον εἰς Ἀυστραλίαν.

Τὸ μέγιστον κομητηριὸν τοῦ κόσμου εἶνε τῆς Ρώμης, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπὲρ τὰ 6,000,000 σώματα ἔχουσιν ἐνταφιασθῆ μέχρι τοῦδε.

Πρὸ εἰκοσατίας ἡ Ἀγγυπτος εἶχε μόλις μίαν καλὴν ὁδόν. Κατὰ τὴν τελευταίαν ἑξαετίαν ὑπὲρ τὰ 1,000 μίλλια καλῶν ὁδῶν ἔχουν κατασκευασθῆ.

Ἐνα τραῖνον ταξιδεύον μὲ ταχύτητα 60 μιλίων τῆν ὥραν δύναται νὰ σταματήσῃ εἰς τὰς 400 ὑάρδας. Ἄν ταξιδεύῃ 50 μίλλια, εἰς τὰς 275 ὑάρδας. Καὶ ἂν μὲ 30 μίλλων ταχύτητα, εἰς 100 ὑάρδας.

Ἡ δύναμις τῆς κόμης ἐσθῆθ ἀπὸ ἕνα Γερμανὸν πειραματιστὴν ὅτι ποικίλλει ἀναλόγως τοῦ χρώματος. Μία μόνη μαθρὴ θρῖξ βασιτάζει βάρους 4 δραμίων· μία βαθεῖα καστανοχρῶς, 3 1/2 δρ. ἡ καστανοχρῶς β δρ., καὶ ἡ ξανθὴ μόλις βασιτάζει 2 δρ. χωρὶς νὰ κοπῆ.

Ὁ πάτερ Κνόξ εἰς Ἀγγλίαν, γράφων περὶ αὐτοκτονίας, λέγει ὅτι αὐτὴ εἶνε πολὺ πικροτέρα εἰς τὰς χώρας τῶν Διαμαρτυρομένων ἢ εἰς τὴν τῶν Καθολικῶν. Ἀπὸ τὸ 1871 μέχρι τοῦ 1900 πλέον τῶν 300,000 αὐτοκτονιῶν ἀριθμοῦνται εἰς μόνην τὴν Γερμανίαν.

ΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΑΙ ΣΧΟΛΑΙ ΟΠΟΥ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Σχολὴ διὰ ταμίας ἐμπορικῶν καταστημάτων.—Σχολαὶ διὰ νταντάδες.—Σχολαὶ δι' ἀστυφύλακας.—Σχολεῖα διὰ καστῶν.—Τὸ Μοντε-Κάρλο ἔχει καὶ αὐτὸ τὴν σχολὴν του διὰ μπαγκέρους ἐπὶ χαρτοπαίγνιου.—Καὶ τὸ Βέλγιον, ἔχει σχολίαν... νεκροθαπτῶν.—Αἱ σχολαὶ τῶν οἰκοκυρῶν.

Ἐπάρχουν τὴν σήμερον ἐκπαιδευτικὰ ὑδρύματα πολὺ ἀλλόκοτα. Ἡ μὲς Ἀλίκη Βοῦτελ καὶ ὁ κ. Οὐδναμάκερ ἔχουν ἀνοίξει μίαν σχολὴν διὰ διαχειριστὰς πρὸ τινων ἐτῶν εἰς Ἀμερικὴν. Κατὰ τὸ πρόγραμμα τῆς σχολῆς αὐτῆς, οἱ μαθηταί, οἱ ὁποῖοι δὲν πρέπει νὰ ἔχουν ἠλικίαν κάτω τῶν 14 ἐτῶν, διδάσκονται ἀριθμητικὴν πρακτικὴν, καταστιχογραφίαν, καλλιγραφίαν, καὶ τὸν ταχὺν χειρισμὸν καὶ μέτρομα τῶν χρημάτων. Πολλοὶ τῶν παιδῶν τῶν φοιτησάντων εἰς τὴν σχολὴν κερδίζουν σήμερον μεγάλους μισθοὺς ὡς ταμίαι εἰς τὰ μεγαλειότερα καταστήματα τῆς Νέας Ἰόρκης καὶ τοῦ Σικάγου.

Πρόκειται ν' ἀνοίξῃ εἰς τὸ Λονδίνον σχολὴ διὰ νταντάδες ὅπου κόραι ἠλικίας 16 ἐτῶν θὰ δύνανται νὰ λαμβάνουν μαθηματα περὶ τοῦ πῶς νὰ περιποιήνται τὰ βρέφη, πῶς νὰ παρασκευάζουν τὴν τροφήν των, ἀπλὴν ραπτικὴν καὶ πλυστικὴν.

Τοιοῦτο ἐκπαιδευτήριον λειτουργεῖ ἤδη εἰς Βερολίνον, ἰδρυθὲν ὑπὸ τινος κληρικοῦ, καὶ συνέχεται μὲ ἐν ἐκθετοτροφεῖον. Αἱ μαθητρίαι αὐτῆς τῆς σχολῆς ἐπιτυχῶν θέσεις εἰς τὰς οἰκίας τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν τῆς Γερμανίας.

Εἰς τὴν Ρωσίαν λειτουργεῖ σχολὴ δι' ἀστυφύλακας, ὅπου διδάσκουν εἰς νέους τὰ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἀπαιτούμενα.

Ἡ σχολὴ εὐρίσκειται εἰς Πετροῦπολιν, καὶ εἰς ἐν παρακείμενον μουσεῖον οἱ μαθητευόμενοι ἐξοικειῶνται εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν τρυπανῶν, ἐγκοπῶν καὶ ἄλλων εργαλείων τὰ ὁποῖα ἔχουν εἰς χρῆσιν οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος λαποδύται. Ἰδιαιτεροὶ κλάδος τῆς σχολῆς εἶνε τὸ ρωσσικὸν σύστημα τῶν ἀκαθατηρίων τὸ ὁποῖον ἕκαστος μαθητευόμενος ἀστυφύλαξ χρεωστῆ νὰ μάθῃ καταλεπτῶς.

Ἐν ἀξιοπεριεργον ἐκπαιδευτήριον εἶνε ἡ προσφάτως εἰς τὸ Παρίσι ἀνοικθῆσα σχολὴ διὰ δικαστάς. Ἐκεῖ οἱ μαθητευόμενοι διδάσκονται κάμνον προβάς ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν ἐπιφρονῶν δικαστικῶν. Ἡ ὅλη διαδικασία διεξάγεται ἀπαράλλακτα ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ἀληθοῦς δίκης.

Εἰς τὸ Μόντε Κάρλο ὑπάρχει σχολὴ διὰ συντρόφους τοῦ κόπτοντος τὰ χαρτιά. Ἡ σχολὴ λειτουργεῖ κατὰ τοὺς ἐξ θερινῶν μῆνας εἰς τὴν λέσχην τῆς Σκοποβολῆς τῶν περισσερῶν καὶ εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς ὀπλασκίας, ἐντὸς τοῦ Καζίνο. Ἐπάρχουν ἐκεῖ τράπεζαι ὅμοια μὲ τὰς τῆς αἰθούσης χαρτοπαίγνιου τοῦ Καζίνο, καὶ ἕκαστος μαθητευόμενος ὑποκρίνεται τὸ πρόσωπον τοῦ συνεταίρου τοῦ κόπτοντος τὰ χαρτιά, ἐνῶ ἄλλοι ὑποκρίνονται τοὺς παίκτης καὶ ποντάρουν μὲ χρήματα. Εἰς δοθεῖσαν στιγμὴν, ὁ μαθητευόμενος μπαγκέρους ὀφείλει νὰ υπολογίσῃ καὶ νὰ πληρῶνῃ τοὺς κερδίζοντας πόντους. Ἐπάρχουν συνήθως 40—50 μαθηταὶ εἰς αὐτὴν τὴν σχολὴν, καὶ ἐξάμηνος διδασκαλίαν γενικῶς ἀρκεῖ ὅπως οὗτοι ἀποβῶσι τέλειοι μπαγκέρηδες.

Μία ἀπὸ τὰς πλέον ἀλλοκότους σχολὰς εἶνε ἡ τῶν...νεκροθαπτῶν εἰς τὸ Βέλγιον. Ἐχει ἰδρυθῆ ἀπὸ τοὺς διευθυντὰς τοῦ μεγάλου νεκροταφείου, καὶ ὅλοι οἱ ὑποψήφιοι διὰ τὴν θέσιν τοῦ νεκροθάπτου εἰς τὸ Βέλγιον ὀφείλου νὰ περᾶσουν ἀπὸ τὴν σχολὴν καὶ νὰ ὑποβληθοῦν εἰς ἐξετάσεις.

Ἐπάρχουν διάφοροι σχολαὶ Οἰκοκυρῶν εἰς Ἀγγλίαν, ὅπου διδάσκουν καθῆ κλά-

δον τῆς οἰκοκυρῶσύνης, ἤτοι τὸ νὰ κροτοῦν λογαριασμοὺς, στοιχειᾶ οἰκιακῆς ὑγιεινῆς κλπ. Ἡ κυριώτερά τῶν σχολῶν τούτων εἶνε ἡ συνεχομένη μὲ τὴν Ἐθνικὴν Σχολὴν Μαγειρικῆς εἰς Λονδίνον.

ΕΙΣ ΑΡΚΤΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΟΒΟΛΙΣΜΟΣ

Εἰς Σαδόνσκην, τῆς Βορείου Σιβηρίας, ἡ σιγὴ τῶν δρυμῶν ψυχρῶν χειμερινῶν νυκτῶν διακόπτεται ἐνίστε ὑπὸ ἐνὸς κρότου τοῦ κρότου ὁμοίου πρὸς κρότον κανονίου.

Τοῦτο προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐκρήξιν τῶν πάγων εἰς τὸν ποταμὸν. Οἱ χεῖμαρροι οἱ καταργόμενοι ἀπὸ τοὺς λόφους παγόνου εἰς τὴν ἐπιφάνειαν εἰς ἐξ ἕως ἑνῆα δακτύλων πάχος. Τὸ ὕδωρ ὑποκάτω τρέχει χωρὶς νὰ εὐρίσκη διέξοδον καὶ ἡ πίεσις ἀποσβίνει ἀκατανίκητος. Κατὰ πρῶτον ἡ ἐλαστικότης τοῦ πάγου γίνεται καταφρὴν ἀπὸ τὴν γένεσιν κυκλοτερῶν ἐξογκωμάτων ἐχόντων 6—8 ποδῶν διάμετρον, καὶ 4—5 ποδῶν ὕψος. Ἡ ἐκρήξις τέλος ἐπέρχεται μὲ δυνάτον κρότον. Τὸ ὕδωρ διαφεύγει, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον παγώνει καὶ πάλιν. Καίτας τοιούτων ποροεζῶν δύναται τις νὰ ἴδῃ ὀλίγα μίλλια μακρῶν τοῦ ποταμοῦ.

—Μοὺ λένε εἰς τὸ γραφεῖον, ὅτι εἴσθε ἀπλῶς ἕνας ἀπὸ τοὺς γραφεῖς, καὶ δεῖς μοὶ εἶπατε δὲν εἴσθε διευθυντής.

—Ναι, εἶμαι. Διευθύνω τὰς ἐπιστολάς, γράφω τὰς διευθύνσεις των εἰς τοὺς φηκέλλους.

—Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ κανεὶς εἰς τὸν κόσμον. ἔλεγε μὲ θυμὸν ὁ κ. Ξ. εἰς τὴν συμβίαν του, ποῦ νὰ μετανόησε διὰ τὴν παντοῖα του περισσώτερον ἀπὸ μὲνα.

—Μὴ εἶσαι τόσον βέβαιος περὶ τοῦτου πρὶν ἀκούσης καὶ τὴν ἰδικὴν μου γνώμην ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος.

—Τὶ θὰ εἶπῃ ζῶον κατοικίδιον, μπετέρα; ἔρωτᾷ ὁ μικροῦ.

—Ζῶον κατοικίδιον, ἀπάντησεν ἡ κυρία ῥίπτουσα περιφρονητικὸν βλέμμα προκλίσεως εἰς τὸν οἰκοδεσπότην ὁ ὁποῖος ἐκάθητο μὲ τὴν ῥόμπαν του. εἶνε ἕνα ὄν τὸ ὁποῖον δὲν σπαταλᾷ ὅλον του τὸν καιρὸ στὴν λέσχην.

—Πέτρο, πᾶσα ἡμετέρα τὸ ὄνομά της καὶ συλλογίζομαι νὰ τῆς στείλω ἕνα ὠραῖο δὲκ βομπίδι.

—Μὰ, γὰ τὸν Θεὸ! ἀναφώνει ὁ σύζυγος. Ἡμπορεῖ νὰ τὸ ἐκλάβῃ ὡς πρόσκλησιν!

Τὴν 16 Αὐγούστου, ὥραν 7, 40' ΤΗΣ ΧΙΛΗΣ ΤΗΣ ἰσχυραὶ σεισμικαὶ

δυνῆσεις ἠφάνισαν τὴν χιλιακὴν ἀκτὴν καὶ ἔγιναν αἰσθηταὶ ἀνὰ τὰς Κορδιλλιέρας τῶν Ἄνδεων. Ἡ πόλις Βαλπαράισον, ὁ μέγας λιμὴν τῆς Χιλῆς, ὑπέστη τρομερὰς βλάβας. Αἱ κεντρικαὶ συνοικίαι, στερεῶς ὠκοδομημέναι, ἐβλάθησαν ὀλιγοτέρον, ἀλλ' ὅσαι αἱ πτωχαὶ συνοικίαι κατεστράφησαν ἐξ ὀλοκλήρου. Ἐως διακόσιοι ἐθανατώθησαν καὶ χίλιοι ἐπληρώθησαν, ἀλλὰ ἄπειρον τῶν 100,000 ἀνθρώπων ἀπέμειναν ἄστεγοι. Ἡ πόλις Σαντιάγον, ἡ πρωτεύουσα, ἐβλάθη ὀλιγοτέρον. Πλεῖστα μικρὰ πόλεις ἐκ θεμελιῶν κατεστράφησαν.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ναυπλ. Los Angeles, U. S. America.—Ἡ προθεσμία τῶν ἀποσταλέντων πρὸ πολλοῦ ἔχει παραβῆ. Ἀναμένομεν τίποτε συντόμου περιγραφὰς σας ἐξ ἐντυπώσεων, καὶ ἐπι ἄλλο κρίνετε κατάλληλον.

Ε. Ν. Ἐνταῦθα.—Αἱ περὶ Ἰανουαρίου παρομῆαι εὐρέθησαν καὶ προστέθησαν εἰς τὸ ὅκλειον μέρος τῆς ἐξαίρετου σας σειράς. Ἐδαρεστήθητε νὰ βεβλήθε ἐκ τοῦ Γραφείου.

Α. Ρ. Ναύπλιον.—Τὸ δελτάριον μὲ τὴν διευθύνσιν σας ἐλήφθη καὶ τὸ ἡμερολόγιον σας ἀπεστάλη.

Π. Α. Παπ. Πάριος.—Ἀποστειλάτε λοιπόν, κατ' ἐκλογὴν ἱδικὴν σας πάντοτε. Ἀκόμη οὐδὲν ἐλάθεμεν.

Ο ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓ. Δ. ΦΕΞΗ ΜΕΤΑΦΕΡΕΤΑΙ ΕΝ ΤΗΙ ΟΔΩ ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ

Ἐκατὸν δραχμῶν βιβλία καὶ μουσικὰ τεμάχια δύνασθε νὰ ἐκλίξητε πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ 5 δραχμ. κατὰ μῆνα. Ζητήσατε τιμολόγιον.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Π. Α. Παγγίου